EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 8 · 17 MAYIS 1976 · 250 KURUŞ

SINIFININ MÜCADELE TARİHİNDEKİ OLAYLARI GÖZARDI EDEN İŞÇİ SINIF BİLİNCİNE SAHİP OLAMAZ !

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dergimiz üzerinde yoğunlaşan baskılar dergi - nin çalışmalarını bir süre aksattı. Bundan sonra bu tür aksaklıkların olmaması için elimizden geleni yapacağız.

Abonelerimizden, dergilerin ellerine geçmediğine dair haberler geliyor. Bu durumda olan abonelerimizin en kısa sürede haber vermelerini diliyoruz.

7. sayının hazırlanmasında çeşitli hatalar oldu. Bunların içinde en önemlisi, şehit devrimci kardeşlerimizin arasına Zühtü Pehlivanlı, Zeki Yılmaz gibi devrimci ve ilerici nitelliği olmayan kişilerin de adları karışmıştır. Bunlara ek olarak İlker Akman'ın ismi İlker Yıldırım olarak yazılmıştır. Ayrıca, resminin içinde ismi yazılı olmayan devrimci kardeşimizin ismi Ali Kayahan'dır. Dizgi sırasında düştüğü için eksik çıkmıştır. Bu hatalar şehit devrimcilerin isimlerini araştıran arkadaşların gereken ciddiyeti göstermemelerinden doğmuştur. Düzeltir, özür dileriz.

Bu sayıda, devam edeceğimiz "Federasyon"la ilgili yazımızı teknik nedenler sonucu yayınlayamıyoruz. Gelecek sayıda yayınlayacağız.

DEVRİMCİ GENÇLİK

DGM Savcısı, Taner Akçam Hakkında 500 Seneyi Aşkın Hapis Cezası İstedi.

Sorumlu yazıişleri müdürümüzün davasının görüşülmesine 13 Mayıs günü başlandı.

DGM Savcısı, arkadaşımız hakkında 500 seneyi aşkın hapis cezası istedi. Taner Akçam, dergimizin 1,2,5 ve 6. sayılarında; 14 kere 142, 49 kere 159. maddeyi ve daha sayısız kere diğer ceza maddelerini ihlal etmekle suçlanıyor. Şu pasaj iddianame hakkında bizlere bilgi vermeye yetecektir:

"İTBF'de polisin okulumuzu işgal etmesini protesto ederiz cümlesiyle polise hakaret edilmiştir. Polis okulu işgal etmez. TCK 159. madde vb." "Polis arkadaşlarımıza ateş açtı" sözüyle polise hakaret edilmiştir. Polis yalnız görevini yapar vb.

İşte bu neviden suçlar işlediği söylenen Taner Akçam arkadaşımız sorgusunda "faşizme karşı mücadelenin bir suç değil bir görev olduğuna" inandığını söylemiştir.

DGM'si, arkadaşımızın avukatının dava konusu yazıların bilirkişiye inceletilmesi isteğini reddetti. Davanın ilk duruşmasında savcı esas hakkında mütalaasını da okuyarak arkadaşımıza 500 seneyi aşkın cezanın verilmesi isteğini tekrarladı.

Neredeyse, bir celsede davanın sonuçlandırılması gibi bir durum meydana geldi. Ama Taner Akçam savunması için mehil istedi. Bu nedenle dava 9 HAZİRAN'a kaldı.

BÜTÜN DEVRİMCİ VE GERÇEK DEMOKRATLARI ARKADAŞIMIZ ŞAHSINDA ÖZGÜRLÜKLERE, DEMOKRATİK HAKLARA VE DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNE YÖNELTİLEN ANTİ-DEMOKRATİK BASKILARA KARŞI ÇIKMAYA, BASKIYA UĞRAYAN TÜM DEVRİMCİLERE ARKA ÇIKMAYA VE DAYANIŞMAYA ÇAĞIRIRIZ.

ANTAKYA LİSESİNE FAŞİST SALDIRILAR.

28/3/1976 pazartesi günü Antakya Lisesi pansiyonunda Faşist saldırılar kendini bir daha göstermiştir. Halkımızın Faşist yönetime karşı yükselen mücadelesinden korkan iktidar yöneticilerinin azgın köpekleri, Halkımıza ve Devrimci gençlere karşı olan saldırılarını yoğunlaştırmışlardır. İçinde bulunduğumuz bu günlerde iktidar ne yapacağını bilmemekte, Halkımızın yükselen mücadelesi karşısında günden güne gerilemekte ve kendi bataklığına gömülmektedir.

Ezilen Halklar Emperyalizme her gün ağır darbeler vurmakta Halkların kabaran mücadelesi Sosyalizmin gelişini müjdelemektedir. Günümüz iktidarı gerilediğinin farkında olmakta ve faşizan baskılarını arttırmaktadır.

Pazartesi günü Ülkü Ocaklarından gelen azgın itler zincir ve sopalarla pansiyondaki Devrimci Öğrenciler üzerine saldırmışlardır. Tasmalı köpeklerin bu saldırısı karşısında yiğitçe kendini koruyan Devrimci öğrenciler Ülkü Ocaklı itleri içerde dövmüşlerdir. Olay yerine gelen polisten kuvvet alarak dışarıya çıkarılan Devrimci öğrenciler polis ve faşistlere karşı kendilerini korumaya çalışmışlardır. Mütalada olan öğrenciler polis tarafından karakola çekilmiş, daha sonra pansiyon müdürü Hakkı Karagözlüoğlu öğrencilerin bir yıl okul ve pansiyon haklarını ellerinden almış, o gün yatakları ile birlikte 27 öğrenci dışarıda gecelemişlerdir. Karakola çekilen öğrencilerin hepsinin saçları sıfıra vurulmuş ve işkenceye tutulmuştur. Bayıltıncaya kadar ayaklarına sopalarla vurulan öğrenciler polisleri sırtlarında taşımışlardır.

Hakim sınıfların yıldırma politikaları ne kadar artarsa artsın devrimci mücadelemiz sürecektir. Oynanmak istenen oyunları başlarına yıkacağız.

KAHROLSUN OLİGARŞİ
KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE KAVGAMIZ
YAŞASIN ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELEMİZ

Antakya Lisesi Pansiyon Öğrencileri

"ALPAGUT OLAYI" DÜZCE'DE YASAKLANDI.

Ülkemizde şiddetlenen faşist baskıların bir açık belirtiside şehrimizde kendisini göstermiştir. Dört demokratik kuruluş (Düzce Demokratik Kültür Derneği, TÖB-DER, TÜS-DER ve Öğr. Der) olarak ortaklaşa oynatmak istediğimiz, Dostlar Tiyatrosunun Alpagut Olayı adlı oyunu Düzce Kaymakamı tarafından yasaklanmıştır.

Gerekçe olarak Düzce'de polis teşkilatının güçsüz olduğu ve gerekli tedbirlerin alınamayacağı gösterildi. Kendilerine ikibin biletin tümünün satıldığı ve herhangi bir olayın çıkamayacağı bildirildi. Bütün girişimlerimiz sonuç vermedi. İlçe idare teşkilatı kendilerine yukardan baskı yapıldığı ve bu yüzden kesin olarak izin veremeyeceklerini açıkladılar.

Daha sonra Vali'ye olan müracatlarımızda Düzce Kaymakamının kararını onayladığını ve birşey yapamıyacağını bildirdi.

Bu tür faşist baskıları şiddetle protesto eder, halkımızın Devrimci mücadelesinde kendimize düşen görevleri yerine getireceğimizi kamu oyuna duyururuz.

YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ

Düzce Demokratik Kültür Derneği
Düzce TÜS-DER Düzce ÖĞR-DER Düzce TÖB-DER

Hacettepe Üniversitesinde okuyorum. Faşist komandoların okula yaptığı baskınlar yüzünden öğretime ara verildiğinden, kendi memleketim olan KARAKOÇAN'A gittiğimde benim cebimde "Devrimci Gençlik" dergisini gören polisler büyük bir av yakalamış gibi üzerime saldırdılar. Dergiyi görür görmez bunu niçin okuyorsun, kimler okuyor bunu. Okuduğuna göre gizli örgüt kurmuşsunuz. Kimlerle berabersiniz şeklinde safsata sorular sorarak beni ve beraberimdeki arkadaşım olan Selahattin Atalay ile beraber Karakola götürdüler. Oradan da arkadaşım ve köylüm olan Yunus Atalay'ın evine baskın yaparak zorla kapısını açarak onu ve oda arkadaşı olan Ersin Hoşgay'ı da zorlayarak Karakola getirdiler. O anda kapıdan içeri giren Polislerden biri "Tanrı Türk'ü korusun" diyerek vahşice üzerimize yürüdü. Beni ayırarak diğer arkadaşlarımı dakikalarca güzelce dövdüler ve bu dergi ile örgüte üye olduklarını doğrulamak için kendilerine göre ifade vermeye zorladılar. İstedikleri gibi arkadaşlarımı dövdükten sonra onları yanına alıp beni aralarına aldılar. "Demek bu dergiyi Ankara'da okuyup Devrimciliği benimsedin, sende bu fikri ortamını aşılayacaksın" diyen polis "Solcuların kökünü getireceğiz, ne istiyorsunuz bu düzenden" deyip beni falaka usulü yatırarak ayakkabı ve çoraplarımı çıkardılar. Cop, tekme, yumruk, ağaç sopa ve küfürlerle dövmeye başladılar. Falaka dövdüklerinden kan dolaşımını sağlamak için su içinde gezdirdiler. Vahşi bir şekilde dövme ve sövmeler devam ederken yine; bu dergiye üye misin? Sahibi kim? Kapaktaki resimler kimindir? Şeklinde saçma sorular sordular. Bu işkenceleri yazmaya gerek yoktu ama onlar okuyup utansın. Yaptıkları açığa çıkmasın diye ertesi gün akşam üzeri bizi Savcılığa gönderdiler. Orada tabiiki serbest bırakıldık. Dövüldüğümüze dair Hükümet tabibi raporu elimizde bulunmaktadır.

Ali Haydar Özcan

ELAZIĞ

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI :
YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDIŞI: Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜR : FARUK YÜKSEL
ADRES : KUMRULAR SOKAK 4/10, Yenişehir ANKARA
BASKI : D A I L Y--N E W S. Web.
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI :
Hasan ÜRESİN- Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

revizyonizme karşı mücadele ve 'sosyal emperyalizm' teorileri

REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE.

Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonist bir iktidar iş başındadır. Bu durum dünya proleter hareketlerinin önüne çok önemli sorunlar sergilemektedir. Bu sorunlar en başta işçi sınıfı mücadelelerinin uluslararası niteliğinden gelmektedir. Uzun yıllar uluslararası işçi sınıfı hareketinin öncüsü rolünü oynayan ve tüm dünya emekçilerince öyle görülen Sovyetler Birliği'nin sürdürdüğü revizyonist politikalar uluslararası düzeyde revizyonizmin etkenliği için önemli bir maddi güç oluşturmaktadır. Bu olay dünya devriminin bugün önünde duran en büyük engelidir. Bu olayın ülkemiz devrimi açısından önemi büyüktür. Ülkemizde işçi sınıfı hareketi bugüne kadar burjuva ideolojisinin etkinliğinden esas olarak kurtulabilmiş değildir. İşçi sınıfı hareketi ya da genel olarak devrimci hareketin sağlam marksist-leninist bir temele oturtulması, mümkün olmamıştır. İşçi sınıfı kendiliğinden devrimci bilince sahip değildir. Ona devrimci bilinç dışarıdan verilir. Genel olarak bütün toplum kesimleri gibi işçi sınıfı da burjuva toplumlarında burjuva ideolojisinin etkinliği altındadır. Ülkemiz devrimci hareketinin en önemli aşamalarından bir tanesi de işçi sınıfı içinde başlangıçta daima etkin olan burjuva ideolojisine karşı işçi sınıfı ideolojisini hakim kılmak mücadelesidir.

İşte bu durum, işçi sınıfının esas olarak burjuva ideolojisinin etkinliğinden kurtulamamış bulunması, ülkemizde revizyonizmin ve reformizmin etkinliğinin temel sebeplerinden biridir.

Bugün ülkemiz devriminin önündeki önemli sorunlardan bir tanesi bu durumun giderilmesi, işçi ve emekçi yığınlarının burjuva ideolojisinin etkinliğinden kurtarılmasıdır. Böyle bir görev, işçi yığınlarının sınıf olarak burjuva ideolojisinin etkinliğinden kurtarılması görevi, devrimci hareket içindeki burjuva ideolojisinin etki ve kalıntılarının temizlenmesinden ayrı birşey değildir. Bir bütün halinde söylersek, devrimci hareketin işçi ve emekçi yığınlarının burjuva ideolojisinin ve revizyonizmin etkinliğinden kurtarılması; işte ülkemiz devriminin önünde duran önemli sorunlardan bir tanesi budur. Uluslararası revizyonizmin ülkemizdeki sol hareket içindeki revizyonist eğilimlere güç vermesi olgusu, bir başka ve daha tam bir ifadeyle ülkemizde revizyonizmin işçi sınıfı hareketi içinde burjuva ideolojisinin etkinliğinin henüz esas olarak giderilememiş olması durumundan olduğu kadar uluslararası revizyonizmin desteğinden de kaynaklanıyor olması bugün ülkemizdeki revizyonizme karşı mücadelede devrimcilerin gözönünde bulundurmaları gereken önemli bir durumdur.

Bu bakımdan daima esas belirleyicileri olan çalışma tarzı, örgüt anlayışı ve devrim anlayışı gibi konular yanında uluslararası reviz yonizme karşı tavır konusu da bugün ülkemiz devriminin ve devrimci hareketimizin çözüme ulaştırması gereken önemli bir sorundur.

ULUSLARARASI REVİZYONİST ÇİZGİ.

Yirmi yıldır Sovyetler Birliği'nde revizyonist bir iktidarın hüküm sürmekte olmasının bugün yaratmığı sonuçları şöyle özetleyebiliriz: Revizyonizm içte sosyalizmi uygulamamaktadır. Aksini düşünmek de zaten imkansızdır. Sovyetler Birliği'nde, revizyonist uygulamalarla sosyalizm yolundan sapılmıştır. İç uygulamalar açısından revizyonist politikaları maddi teşviklerin arttırılması, pazar ve piyasa ögelerinin güçlendirilmesi, toplumdaki farklılıkların azaltılarak sınıfsız topluma doğru gelişme yerine imtiyaz ve farklılıkların arttırılması suretiyle tabakalaşmaların yaratılması olarak sayabiliriz.

Yine revizyonizm dış politikada proleter enternasyonalizmini uygulamaz. Bunun da aksini düşünmek ve beklemek mümkün değildir. Bugün Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist iktidarın kapitalist-emperyalist ülkelerle olan ilişkileri ve diğer geri bıraktırılmış ülkelerle olan ilişkileri incelendiği zaman bu durumu görmek zor değildir.

Gerek emperyalist-kapitalist ülkelerle olan ilişkilerine hakim olan, gerekse sömürge-yarı sömürge ülkelerle ve diğer sosyalist ülkelerle olan ilişkilerine hakim olan esas, proleter enternasyonalizmi değildir. Bütün bu ilişkilerinde önemli ölçüde milliyetçi eğilimler taşımaktadır. Bu yüzden Sovyetler Birliği'nin bir bütün olarak güttüğü dünya politikası tutarsız, çelişiktir ve savunulabilir bir politika olmaktan çok uzaktır. Seylan, Ortadoğu ve Hindistan örnekleri bize bu konuda çarpıcı dersler verecek niteliktedir. (Bu politikaların etraflı bir incelemesi şimdilik konumuz dışında kalıyor)

Sovyetler Birliği'nde bu politikaları uygulamakta olan revizyonizmin ise komünizmin-sınıfsız toplumun kurulduğu gerekçesiyle proletarya diktatörlüğü ve proleter partisine gerek kalmadığı, halkın devleti ve halkın partisi-barışçıl geçiş teorileriyle işe başlamış olması dikkati çekici bir noktadır.

Sovyet revizyonizmi teori planında bugün artık bir dünya savaşını önlemenin merkezi görev olduğu tesbitinden kalkılarak proletaryanın sınıf mücadelesi anlayışını basit ve kaba bir evrim anlayışına indirgemiştir. Barış-demokrasi-sosyal ilerleme, ileri demokrasi, daha ileri demokrasi safsataları Sovyetler revizyonizminin marksizmin sınıf mücadelesi anlayışı temelinden en çok uzaklaştığı noktaları vurgulamaktadır.

"SOSYAL EMPERYALİZM" TEORİLERİ.

Bu gerçeklerden kalkılarak Sovyetler Birliği'ne sosyal emperyalist demek, Sovyetler'in kapitalizme geri döndüğünü ileri sürmek mümkün müdür? Bilindiği gibi bugün dünyada Sovyetler'e karşıt kamp içinde yer alan görüşler bu iddia etrafında kümelenmektedir. ÇKP tarafından temsil edilen görüşlere göre revizyonizmin iktidara geçmesiyle proletarya diktatörlüğünün yerini burjuva diktatörlüğü almış, kapitalizm yukarıdan aşağı yeniden inşa edilerek sosyalist Sovyetler Birliği sosyal emperyalist bir ülke haline dönüşmüştür. Biz bu şekilde özetleyebileceğimiz görüşlerin Sovyetler Birliği'ndeki olguyu doğru bir şekilde açıklayamadığı kanaatindeyiz.

Herşeyden önce şunu belirtmeliyiz ki, bu iddialara dayanan "sosyal emperyalizm" teorileri-taşıdıkları birçok hatalı değerlendirmenin yanında- dünya devrimci hareketi açısından çok önemli bir sorun hakkındaki iddiaları ajitatif sloganlar düzeyini aşmayan bir biçimde ele almaktadır. Hepsi ispat edilmesi - kanıtlanması gereken iddialar ard arda eklenerek ajitasyon sloganlarıyla desteklenmektedir. Bu konuyla ilgili kaynaklar iddiaların sayısız tekrarından ibaret gibidir. İnsan bu kadar kuvvetle tekrarlanan "iddiaların" bir yerde bilimsel bir tarzda ispatlanmış şeyler olduğu kanısına kapılmaktadır. Ama kaynaklar bütünüyle ele alınınca görülen odur ki, bu kadar kuvvetle tekrarlanan iddiaların doğruluğunun kuvvetle tekrarlanmasından başka bir kanıtını bulmak mümkün değildir.

Bizdeki "sosyal emperyalizm" teoricilerinin bu konuda yazdıkları da Peking Review gibi uluslararası "ML hareket" yayın organlarındaki makalelerin hemen hemen aynen ve sayısız kere tekrarından ibarettir.

Bugün Sovyetler Birliği'ndeki ortaya çıkan durumu izah için "sosyal emperyalizm" kavramı kullanılabilir mi? Bilindiği gibi Lenin II. Enternasyonal revizyonistleri için "sosyal emperyalist-sosyal faşist" terimlerini kullanmaktadır. O halde aynı kavramı bugün Sovyet revizyonizmi için de kullanmak mümkün değil midir?

Biz, sosyal emperyalizm sözcüğünün Lenin'in kullandığı anlamda "Sovyetler revizyonizmi" için kullanılamıyacağı, aynı kavramın Sovyetler Birliği'nde bugün ortaya çıkan durumu açıklamadığı inancındayız.

Zaten Lenin, emperyalist bir üretim ve sınıf ilişkileri temelinde revizyonizmi incelemiş, revizyonizmin işçi sınıfı içindeki imtiyazlı bir tabakaya dayandığını ve emperyalizmden kaynaklandığını tesbit etmiştir. Emperyalist politikaları, sömürgeciliği ve sömürge savaşları siyasetini sonuna kadar savunan II. Enternasyonal oportünistlerine "sosyal emperyalist", "sosyal faşist" sözcüğünden başka ne yakışabilirdi? Ayrıca, revizyonistlerin iktidara geçtikleri ve aynı sömürge siyasetlerini devam ettirdikleri durumu "sosyal emperyalizm" sözcüğünden daha iyi ifade eden bir başka kavram da bulunamazdı. "Sosyal emperyalizm" teorilerini savunanlar bugün Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan durumun yukarıdaki durumlardan farklı olmadığını ileri sürmektedirler. Onlara göre, "tek fark böyle bir durumun dünyanın ilk sosyalist ülkesinde meydana gelmesi ve iktidara gelen revizyonistlerin kapitalizmi yukarıdan aşağıya inşa ederek sosyalist Sovyetler Birliği'ni sosyal emperyalist bir ülke haline dönüştürmesidir."

Burada belirtilmesi gereken ilk nokta revizyonizmin sosyalist bir ülkede "işbaşına gelmesi"nin bu kadar önemsizce geçiştirilebilecek küçük bir fark olmadığıdır. Önce bu noktaya kısaca değindikten sonra geriye dönüş konusundaki sorunlara değineceğiz.

Revizyonizmin sosyalist bir ülkedeki sınıf temelleri ile emperyalist bir ülkedeki sınıf temelleri arasındaki benzerlikler kadar ayrılıklar da önemlidir. Her iki halde de revizyonizm işçi sınıfı içindeki ayrıcalıklı bir tabakaya dayanır. Farklı nokta bu ayrıcalıklı tabakanın emperyalist ülkelerde kapitalist üretim ilişkilerinin varolması nedeniyle bir burjuva sınıfına dayanmasına karşılık, sosyalist bir ülkede durumun farklı olmasıdır(●) Emperyalist ülkelerde revizyonizmin iktidarı tekelci burjuvazinin diktatörlüğünü değiştirmemekte, aksine devam ettirmektedir. Oysa sosyalist bir ülkede ve özellikle Sovyetler Birliği'nde, revizyonizmin iktidara geldiği yıllarda böyle bir durumun olmadığı apaçık ortadadır. Herhalde revizyonizm burjuva ideolojisi olduğu için revizyonistler revizyonist-burjuva sınıfı haline dönüşürler ve burjuva diktatörlüğünü oluştururlar denerek kapitalizmin sınıf yapısının oluştuğu söylenemez. (Diyenler de olmuyor değil, böyleleri bizim azgelişmiş ihtilalcilerimiz arasından çıkıyor!) Zira böyle bir iddia sınıfların ve toplumların materyalist kavranılışına taban tabana zıt düşen bir iddia olurdu. Marksizmin aksine toplumların yapılarının teşekkülünde, sınıfların teşekkülünde bilince tayin edici bir rol yüklemek olurdu. Sosyalist bir ülkede revizyonizmin iktidara geldiği durumda kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olmaması, bu nedenle bu üretim ilişkilerinin belirlediği sınıf ilişkilerinin bulunmaması, emperyalist bir ülkede olduğu gibi revizyonizmin kaynaklandığı bir tekelci burjuvazinin henüz olmaması nedeniyle; sınıf mücadelesinin değişik bir aşamasında kapitalizmde oldu-ğundan farklı bir biçimde cereyan ediyor olması nedeniyle tamamen farklı bir durumla karşı karşıya olduğumuz açıktır.

İşte bu nedenle herşeyden önce sosyalist bir ülkede revizyonizmin iktidara gelmesiyle ortaya çıkan durumda tıpkı II. Enternasyonal revizyonistleri için olduğu gibi "sosyal emperyalizm" kavramının kullanılmasının doğru olmadığını söylemekteyiz.

Ama asıl önemli olan bu konunun; yani revizyonizmin sosyalist bir ülkedeki sınıf temellerinin ve içinde yer aldığı maddi şartların doğru olarak kavranılmasıdır. Zira bu konu esas olarak tartışmanın ikinci aşaması olan geriye dönüş yoluyla kapitalizmin restorasyonu (yeniden inşası) konusunda önem taşımaktadır.

Metin Dinç

(●) Burjuvazi sosyalist toplumda varlığını üst yapı düzeyinde devamettirmektedir. Bu yüzden burjuvazi-proletarya çelişkisi sosyalizmde de sürer ama aynen kapitalizmdeki gibi değil.

DEVAMI SAYFA 15'DE.

TÜM YURTT

İSTANBUL 24 NİSAN MİTİNGİ

– İYÖKD, İDOD, İlerici Yapı-İş, Devrimci SAĞLIK-İŞ ve BANK-İŞ'in ortaklaşa düzenledikleri miting tüm engellemelere rağmen başarıya ulaştı.

Faşizmin karanlıklarının halkımız üzerine giderek çökmekte olduğu bir dönemde, devrimciler faşizme karşı mücadelede kararlılıklarını bir kez daha gösterdiler. İstanbul'da İYÖKD, İDOD, İlerici Yapı-İş, Devrimci Sağlık-İş, Bank İş tarafından ortaklaşa düzenlenen "Faşizmi Protesto Mitingi" 24 Nisan günü oligarşinin, revizyonistlerin miting öncesi, miting sırasında ise kendilerine "Demokratik Muhalefet" adını yakıştıran oportünist azınlığın engelleme çabalarına rağmen miting, kitlelerin en geniş katılımıyla hedefine ulaştı.

Beyazıt'tan Sultanahmet meydanına kadar yürüyen binlerce kişinin hep bir ağızdan haykırdığı "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye", "Katil Oligarşi", "Faşizme Ölüm, Halklara Hürriyet" sloganları açık faşizm özlemleri içinde olanların suratlarında bir tokat gibi patladı.

Miting alanında konuşan örgüt temsilcileri, oligarşinin ve faşizmin çirkin yüzünü, meydanda toplanan geniş kitlenin önünde bir kez daha açığa vurdular. Oligarşinin kolluk kuvvetleri ölçüsünde bütün olanaklarını seferber edip miting alanının çevresini yüzlerce polis ve panzerle donatması ve bu suretle devrimcileri ve emekçi halkımızı sindirme çabaları tümüyle boşa çıktı. Halkımız mitingin sonuna kadar alandan ayrılmayıp konuşmaları dikkatle izledi.

Miting esnasında gene çok azınlıkta kalan oportünist bir grubun mücadeleyi gerçek yönünden saptırıcı ve cılız bir sesle bağırmaya çalıştıkları sloganları devrimci tedbirlerle etkisiz hale getirildi. Bu da yayın organları ve dedikodularının aksine, onların İstanbul'daki Devrimci Gençlik hareketi içinde güçlerinin, etkinliklerinin ne olduğunu ortaya koymaya yeter. Böylelikle, devrimciler, oportünistler tarafından yapılan tüm dedikodu, yalan ve iftiralara gereken cevabı verdiler.

Bu arada, üzerinde durulması gereken önemli bir olay muhalefet içinde yer alan bir eğilimin miting sırasında oportünistlerin provokasyonlarına ortak olmamak için onların saflarından ayrılıp devrimcilerin saflarına geçmeleri oldu.

Mitingin tümü ve bu olay bize bir kez daha gösterdi ki, doğru devrimci çizgi kitleler üzerinde er geç kendini kabul ettirecek, oportünizm ve revizyonizm devrimciler arasında ve halkımızın gözünde mutlaka mahkum edilecektir.

NOT: Bazı burjuva gazetelerinde çıkan haberlerde yanlış olarak mitingi İYÖKD ve DGB'nin ortak yaptığı öne sürülmüştür. Böyle bir şey kesinlikle olmamıştır ve DGB'nin bu sekter tutumu süregeldiği müddetçe olamaz da.

ANTALYA VE ÜNYE'DE FAŞİZMİ PROTESTO MİTİNGLERİ YAPILDI.

ANTALYA VE ÜNYE MİTİNGLERİ HAKİM SINIFLARIN TÜM ENGELLEME CABALARINA RAĞMEN BİNLERCE KİŞİNİN KATILMASIY LA YAPILDI.

▼ ANTALYA MİTİNGİNDE KONUSAN EŞARİ ORAN'IN AİLESİ TÜM YURTSEVERLERİ FAŞİZME KARSI MÜCADELEYE ÇAĞIRDI. ANT-GÖR YÖNETİCİLERİ DAR GURUPÇU TAVIRLARLA AYÖD TEMSİLCİSİNİN KONUSMASINA ENGEL OLMAYA CALISMISSA DA ENGEL OLAMAMISLARDIR.

Antalya'da 24 Nisan günü "faşist saldırıları hayat pahalılığını ve Emperyalizmi protesto miting ve yürüyüşü" yapıldı. 7 demokratik kuruluşun düzenlediği miting ve yürüyüş başarılı bir şekilde sona erdi. 10–12 bin kişinin katıldığı yürüyüş Meydan Kavağı önünde başlamış ve Cumhuriyet meydanında yapılan mitingle son bulmuştur. Yürüyüş esnasında yol boyunca biriken kalabalık halk kitlesi yürüyüş koluna katılmış ve mitingi desteklemiştir. Yürüyüş ve miting esnasında devamlı olarak "Katil Oligarşi, Tek Yol Devrim, Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Bağımsız Türkiye, Kahrolsun Faşizm, Katil İktidar" sloganları atılmıştır. Mitinge AYÖD ve Gazi-Der'de katılmıştır. Miting yerinde 8 Nisanda Kurtuluş'da öldürülen Gazi Eğitim öğrencisi Antalyalı EŞARİ ORAN'ın büyük boy resmi dikkati çekmiştir. Mitingde konuşan demokratik kuruluşların temsilcileri ülkemizdeki faşist terör ve zulüm karşısında aktif kitle mücadelesini gündeme getirmek gerekliliğini özellikle vurgulamışlardır. EŞARİ ORAN'ın annesi ve babası da yaptığı konuşmalarla EŞARİ'nin halkının kurtuluşu için savaştığını ve bu mücadelede şehit düştüklerini söyliyerek, bu mücadeleyi geride kalanların sürdüreceklerini söylemişlerdir. Mitingde konuşan AYÖD yöneticisi arkadaş Oligarşinin Türkiye Halkı üzerindeki faşist terör ve zulmünü dile getirmiş ve özellikle son günlerde yüksek öğrenim gençliği üzerinde yoğunlaştırılan saldırıları anlatmıştır. Oligarşinin açık faşizmi tezgahlama doğrultusundaki bu girişimleri karşısında tüm ilerici, demokrat ve yurtseverlerin tek bir yumruk tek bir yürek olarak mücadele etmesi gerektiğini vurgulamıştır. Bütün bu gelişmelerin yanında miting öncesi birtakım hatalı tavırlardan sözetmek gerekmektedir.

Ant-Gör (Antalya Gençlik Örgütü) yöneticileri mitingde AYÖD'ü konuşturmama tavrına girmiştir. Arkadaşlar bu konudaki gerekçelerini kendi grupsal çıkarları sözkonusu olduğu için AYÖD'ün konuşmaması gerektiğini söylemişlerdir. Bir gençlik örgütü yöneticilerinin bu türden tavırlara girmeleri düşündürücüdür. Grupsal çıkarları hareketin genel çıkarlarından önde tutan bu arkadaşların sekter tavırlarını teşhir etmek önemli olmaktadır. Tertip komitesinde yapılan tartışmalardan sonra doğru bir kararla (ANT-GÖR'ün muhalefetine rağmen) AYÖD'ün konuşması gerektiği sonucuna varılmıştır. Biz bu arkaşların tavırlarını kendi ideolojilerine güvenememenin bir sonucu olduğuna inanıyoruz.

Mitinge katılan örgütler: Ant-Gör, Genç-Bir, Tüs-Der, Tüm-Der, Töb-Der, EMO, MMO

ÜNYE'DE FAŞİZMİ VE PAHALILIĞI PROTESTO MİTİNGİ YAPILDI.

Ünye'de 10 bine yakın köylü, işçi, öğretmen ve öğrencinin katıldığı miting ve yürüyüş yapıldı. Miting öncesi; miting için izin verilmediği, faşistlerce toplantının basılacağı, büyük olayların çıkacağı söylentileri, sağ basının da katkısıyla yaygınlaştırıldı. Bu şekilde halkın mitinge katılımı engellenmeye çalışıldı. Buna rağmen kalabalık ve disiplinli bir şekilde miting yapıldı. Toplantı sırasında faşizmi, kıyımları, hayat pahalılığını, bölgesel sorunları ele alan konuşmalar yapıldı. AYÖD'ün gönderdiği mesaj büyük sevgi gösterileriyle karşılandı. "Tek Yol Devrim", "Kurtuluşa Kadar Savaş", "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye" sloganları sürekli atıldı. Bu arada miting alanına gelen, tertip komitesinin disiplinine uymayan, "Ne Amerika Ne Rusya" sloganını atmaya çalışan 40–50 kişilik bir grup işçi ve köylülerce miting alanı dışına çıkartıldı, bu gurup otobüslerine binip Ünye'den ayrılmak zorunda kaldı.

Mitingin sona ermesiyle, Samsun karayolunda yürüyüşe geçildi. Karayolları iki saat trafiğe kapandı. Yürüyüş tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ve devrim andıyla sona erdi.

KİTLE EYLEMLERİ YÜKSELİYOR.

KARS'TA FAŞİZMİ LANETLEME MİTİNGİ YAPILDI.

▼ MİTİNGTEN BİR GÜN ÖNCE "KARS YURTSEVERLER DERNEĞİ" KAPATILDI. BUNU FIRSAT BİLEN OPORTÜNİSTLER DERNEK TEMSİLCİLERİNİN MİTİNG TERTİP KOMİTESİNDEN ÇIKARTILMASINI İSTEDİLER.

Devletin güvenlik kuvvetlerinin ve tüm oportünist-revizyonist güçlerin her türlü engelleme çabalarına rağmen binlerce yurtsever ve devrimci Hapan meydanında faşizmi lanetledi.

Binlerce yurtsever ve devrimci, miting saatine bir saat kala TÖB-DER önüne gelmiş, kalabalık miting alanının dışına taşmıştır. Merkez ve kazalardan gelen 25'e yakın demokratik kuruluş pankartlarıyla yürüyüşte yer almıştır.

"Açlığı, pahalılığı, faşizmi ve milli zulmü telin mitingi" tahminlerinde üstünde bir ilgiyle karşılaşmış ve bu anlamda hedefine ulaşmıştır. Ama miting öncesi ve miting sırasında gelişen olaylar devrimciler için bir deneydir ve bunun eleştirisi yapılmalı ve hesabı sorulmalıdır.

Kars TÖB-DER ve 18 devrimci örgütün düzenlediği miting'den bir önceki gün Sovyetler Birliğinin emperyalist olduğunu iddia eden Kars Yüksek Öğrenim Derneği (KYÖD) yöneticileri Kars'taki tüm devrimci güçleri temsil eden Yurtseverler Derneği kapatıldığı için (bu dernek mitingden bir gün önce kapatıldı) tertip komitesinden çıkartılmasını istediler. Diğer örgütler bu derneğin tabanının olduğu yerde durduğunu ve onun temsilcilerinin komitede yer alacaklarını belirttiler. Bu arada KYÖD 400 üyeli BESİN-İŞ sendikasının mitingte öncülük yapmasına karşı olduklarını söylediler ve bunu bahane ederek tertip komitesinden çekildiler ve halka mitingin yapılmayacağını yaymaya çalıştılar.

Ama sosyal pratik bu kararları mahkum edince, bu seferde mitinge bağımsız olarak katılacaklarını ilan ettiler. Miting sırasında, arkadaşlarımızın ilk kitle eylemlerinden biri olmasının da etkisiyle, bazı teknik eksikliklerle beraber (hoparlör tesislerinin iyi kurulamamış olması v.b.) miting alanında düzeni ve kontrolü tam olarak sağlayamadılar. Bunun sonucu, miting alanına birşeyler almak için, bilinçlenmek için toplanan işçilere, köylülere hemen hemen hiçbir şey verilemedi. Grupçuluk yarışı içinde atılan sloganlar kitle çalışmalarını engelleyecek dereceye geldi. Bunun sorumlusu TSİP ve KYÖD revizyonistleri bu yaptıklarının hesabını vereceklerdir.

BİRLİK ÜZERİNE BİR KAÇ SÖZ

Mitinge çevre illerden katılan devrimci örgütler, daha önceden tertip komitesinin tespit ettiği sloganları kabul etmişlerdi. Bu sloganların başlıcaları; "Bağımsız Türkiye, Kahrolsun Faşizm, Milli Zulme Son, Tek Yol Devrim" idi. Ama miting günü KYÖD yöneticilerinin gerici tavrından cesaret alan TİP, TSİP, Halkın Sesi ve onun kuyrukçularıyla "birlik" oluşturarak devrimcileri birlik(!) düşmanı ilan ettiler. "Birlik" için devrimcilere küfredilmesinin kabul edilmesini istediler.

Bu arkadaşlar birlikten ne anlıyorlar; "herşeye rağmen birlik". Hayır, her şeye rağmen birlik bizim şiarımız olamaz. Hele gerek teorik ve gerekse pratik ilerleyişe engel oluyorsa-ki yukarıda revizyonist-oportünistlerin kurduğu birlik(!) teorik ve pratik karışıklıktan başka ne yaratabilir-hiç olamaz. "Biz mutlaka barış ve birlik aracı değiliz. görüş ayrılıklarını asla saklamamaya ve tüm çıplaklığıyla ortaya koymaya mecburuz. Biz mutlaka ayrılıkçı ve nifakcı değiliz. Sapıtmaları yola getirmek, doğrultmak için kullandığımız bütün imkanlar tükenirse, dünyanın en uzlaşmazlarıyız. Bizim için ayrılık ne zaman parola olur? Kargaşalık gerek teorik, gerek pratik ilerleyişe engel olmaya başladığı zaman." (Lenin)

Birlik, ancak devrimci görüşlerden taviz vermeden, revizyonizmin gerçek yüzünü kitlelere göstermek koşuluyla anti-faşist ve anti-emperyalist kavgada sağlanabilir.

OLİGARŞİNİN SALDIRILARI VE REVİZYONİZMİN KARALAMALARI HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİNİ VE FAŞİZME KARŞI GERÇEK DEVRİMCİ GÜÇLERİN AKTİF EYLEMDEKİ BİRLİĞİNİ ENGELLEYEMEYECEKTİR.

KARS MİTİNGİNDE DEVRİMCİ ve DEVRİMCİ OLMAYAN TAVIR

17.4.1976 tarihinde Kars'ta yapılan Faşizmi Protesto Mitingi'nde, Erzurum'dan giden devrimci grup içinde ortaya çıkan sürtüşme ve orada oynanan oyunlar, konu üzerinde bilgisi olmayan arkadaşlara yanlış yansıtılmaktadır. Ayrılığın gerçek yüzünün, özünün arkadaşlardan saklanması, faşizmin güçlü olduğu Erzurum'da anti-faşist kavgada devrimci saflarda uzlaşmaz çelişkiler doğurabilecektir. Bu nedenle arkadaşlara devrimci ve devrimci olmayan tavırların doğru bir şekilde objektif bakış açısı ile anlatılması devrimci sorumluluğun gereği haline gelmiştir.

Erzurum grubu olarak biz buradan hareket etmeden önce "tertip komitesinin tüm kararlarına uyacağımızı ve onun atacağı sloganlar dışında bir slogan kullanmayacağımızı, herkesin istediği pankartı taşıyacağını" tesbit ettik. Yani programımızda orada küçük bir azınlık teşkil eden (sosyal-emperyalizm suçlamasının ekonomik temellerini açıklıkla koymadan onu ülkemizde gizli işgali bulunan ABD emperyalizminin varlığını unutturacak şekilde baş mesele olarak ortaya koyan ve son tahlilde burjuva milliyetçiliğine hizmet eden) grupla birleşmek yoktu. Biz mitinge Erzurum'lu devrimciler olarak katılacaktık ve en son gelişmeler orada karara bağlanabilecekti.

Bazı arkadaşlar (PDA, TSİP, TİP, diğer görüşleri savunanlar) orada kararımızı tahrif ettiler. "Erzurum'da pankartlarımıza karşı çıkılırsa mitinge katılmama kararı almıştık" dediler. Oysa öyle bir ihtimal konuşulmamıştı. Herşey ve tüm yalanlara rağmen biz sonuna kadar suni de olsa varolan birliği bırakmak istemedik. Gerçek olmadığı halde miting tertip komitesine arkadaşlarla aynı örgütlenme içinde olduğumuzu söyledik. Tertip komitesi haklı devrimci tavırla revizyonist "İş, Ekmek, Hürriyet, Faşizme Nihayet" pankartının taşınmasını istemediklerini belirtti. Bu durumda biz en son anlaşma yolu olarak pankartsız yürümeyi teklif ettik arkadaşlara. Önce kabul edilen bu görüş de az sonra mantıksız bulundu. Burada anlaşıldı ki, arkadaşlarımızın gönlünde yatan düşünce ideolojik birlik içinde bulundukları miting aleyhtarı grupla birleşmektir. Ve görünümü karışık fakat aslında pek anormal olmayan bir olay gerçekleşti. PDA, TSİP, TİP ve diğer görüşler birlik oldular ve doğru görüşe birlikte cephe aldılar. Cepheleşme için önceden aldıkları karar o kadar kesin ve tavır o kadar hırçındı ki, "birlik" için bize görüşümüze küfredilmesine ses çıkarmamamız teklif ediliyordu. Bunun kabulünün olanaksız olduğu da biliniyordu ve bu çerçevede anlaşma olamayacağını da tüm arkadaşlar tahmin edebilirdi. Sanki bahsettiğimiz birliği bozmamak sadece ve sadece biz devrimci görüşlerimizden vereceğimiz tavizlere bağlıymış gibi davranılıyordu. Biz biliyoruz ki ortada bir "bölme" suçu varsa bunun sorumlusu tüm gruplardır. Verilecek bir taviz varsa tüm gruplar vermelidir. Bu noktada görüşler değiştirilemeyeceği için arkadaşlar burada ısrar ettiler ve oradaki "muhalefet"in saflarına katıldılar. Bu niyetlerini gerçekleştirirken de gerçekle ilgisi olmayan ve örneğin onlar "Halklara Özgürlük" sloganına karşı çıkıyor gibi kılıflar kullandılar. Bu arada birçok arkadaş gerçekten bizim durup dururken ayrılıkçı tavır takındığımıza inandı.

ERZURUM'LU DEVRİMCİLER

SAHİPLERİ

HALK

— ZAFER EZİLEN ULUSLARINDIR —

Günlük Siyasi Bağımsız Gazete

20 NİSAN Salı 1976

Faşist güclerin ve Devrimci geçinen bazı karşı Devrimcilerin engelleme çabalarına rağmen

Açlığı, Pahalılığı, Faşizmi ve bazı zulmü telin mitingi muhteşem oldu

En kötümser rakamla mitinge katılanların sayısı onbinin üstündeydi

Miting ve Yürüyüşde Aksıyan yanlarımız

Cumhuriyet Lisesinde neler oluyor? Yetkilileri yardıma çağırıyoruz

DÜDÜK

ALİ FUAT OKAN KARDEŞİMİZ FAŞİST KURŞUNLARIYLA DÜŞTÜ...

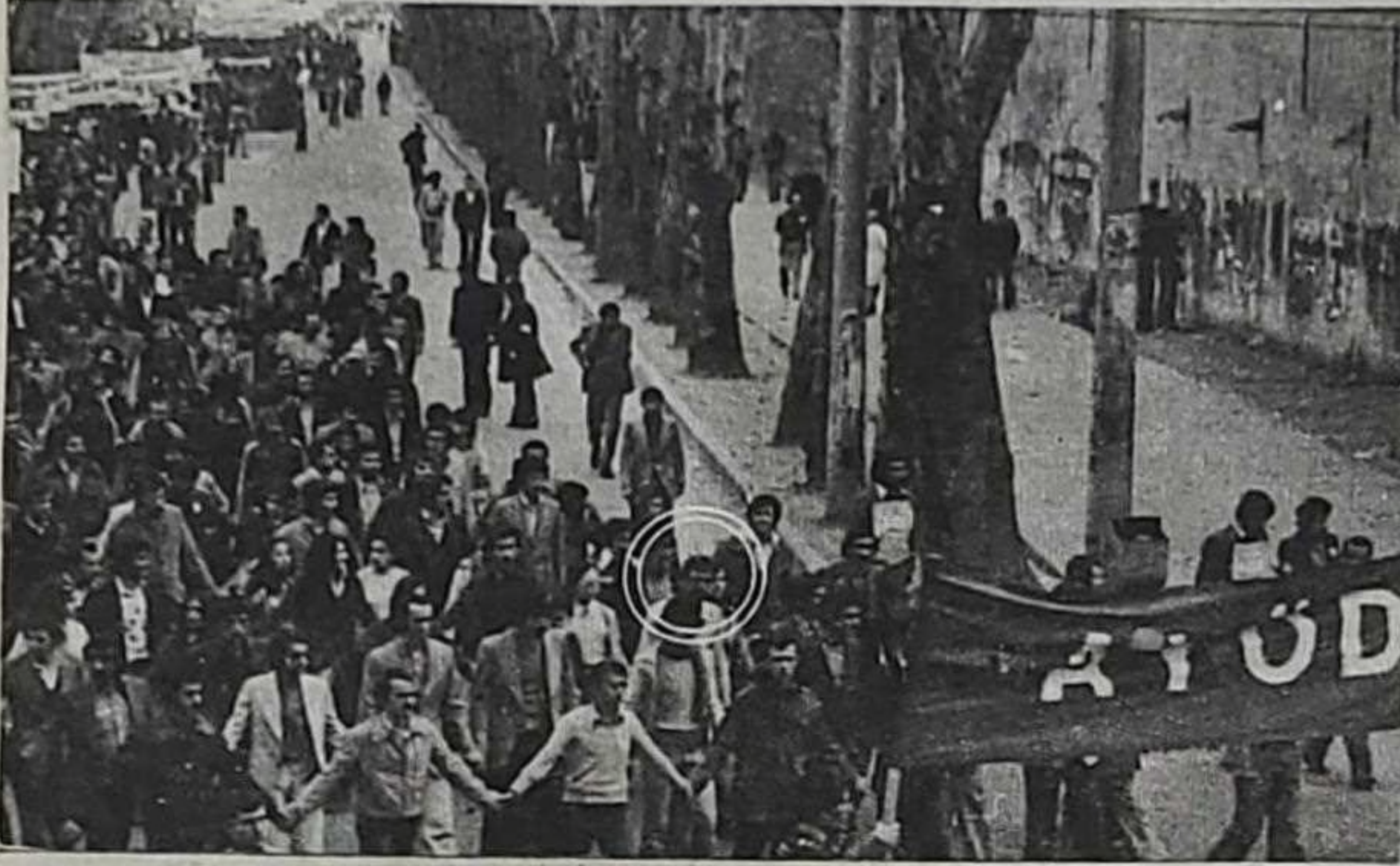
O, emekçi halkın kurtuluşu davasına
Kendini adayan
Yüzbinlerce devrimciden biriydi.

Bu soylu kavgada hayatını kaybeden
Yüzlerce devrimciden biri olurken,
Milyonlarca emekçinin yüreğinde parlayan
Bir umut güneşi oldu.

Selam O'na!
Ve bu mücadelede hayatlarını kaybedenlere...
BİN SELAM!

O ÖNÜMÜZDEYDİ, EN ÖNDE...

SBF Öğrenci Derneği Başkanı'nın açıklaması:

Halkımız bir yiğit evladını daha ALİ FUAT OKAN'ı kaybetti. ALİ FUAT OKAN kardeşimiz derneğimizin yönetim kurulu üyesi ve aynı zamanda AYÖD denetleme kurulu üyesi idi. ALİ FUAT, Ankara'dan İstanbul'a 1 Mayıs işçi sınıfının mücadele ve dayanışma mitingine gitmişti fakat geri dönemedi. İstanbul'da 1 Mayıs akşamı Oligarşinin Katilleri tarafından kahpece vurularak şehit düştü.

Acımız büyük, kinimiz derin... ALİ FUAT kardeşimiz halkının kurtuluşuna kendisini adamış bir devrimciydi. Okulumuzda sürdürülen mücadelede her zaman ön saflarda yerini almasını bilirdi. Bilindiği gibi SBF'de 1 Mart'tan itibaren polis işgaline karşı sürdürülen bir direniş var. 8 Nisan 1976 günü HAKAN YURDAKULER kardeşimiz okula silahlı saldırı yapan faşistler tarafından öldürülmüştü. 1 Mayıs'ta ise ALİ FUAT'ı kaybettik. ALİ FUAT kardeşimiz devrimci dürüstlüğü, devrimci disiplini, alçak gönüllülüğü yanında, "az laf, çok iş" prensibini benimsemiş örnek bir devrimciydi. Aynı zamanda her türden revizyonist ve oportünist sapmalara karşı taviz vermezdi. ALİ FUAT kardeşimiz hiçbir zorluktan yılmadan mücadelesini sürdürmüştür. Darüşşafaka Lisesi'nde öğrenciyken devrimci mücadelesi nedeniyle son sınıfta okuldan uzaklaştırılmıştı. 1974'ün son aylarında ADYÖD'ün basılması sırasında 160 arkadaşıyla birlikte polis tarafından götürülmüş ve bir süre Mamak Askeri Tutukevi'nde kalmıştı.

ALİ FUAT'ların bizlere devrettiği kurtuluş bayrağı, devrimin sarp ve engebeli yolunu tırmanan devrimcilerin birbirlerine iletmesiyle bir gün mutlaka oligarşinin burcuna dikilecektir. Ve halkımız mutlaka oligarşiden akıtılan kanların hesabını soracaktır. ALİ FUAT kardeşimizin mücadelesi bizlere daima örnek olacaktır. Yolumuz devrim yolunda düşenlerin yoludur.

YAŞASIN HALKININ KURTULUŞU İÇİN ÖLENLER

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTİ-EMPERYALİST ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELESİ

YAŞASIN ÖZERK VE DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ

1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMINA BİR ŞEHİTLE GİRDİ DEVRİMCİLER. DİSK'İN 1 MAYIS AFİŞLERİNİ YAPIŞTIRIRKEN KURŞUNLANAN KARDEŞİMİZ MEHMET DAĞBAŞI, KALDIRILDIĞI HASTANEDE KURTARILAMADI.

1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMINDA, İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜNDE BU ŞEHİT KARDEŞİMİZ UNUTTURULMAK İSTENDİ. DİSK'İN DEVRİM ŞEHİTLERİ KARŞISINDA ALACAĞI TAVIR BU MU OLMALIYDI? ELBETTE BU OLMAMALIYDI, AMA BU GÜNE KADAR VERİLEN ŞEHİTLER KARŞISINDA Kİ TAVRI BELLİ OLAN DİSK YÖNETİCİLERİNDEN BAŞKA BİR ŞEY BEKLENEMEZDİ ZATEN.

FAZLA SÖZE GEREK YOK. MEHMET DAĞBAŞI ARKADAŞIN ANISINA SAYGILI OLAN TÜM DEVRİMCİLER DİSK YÖNETİCİLERİNDEN BÜTÜN BUNLARIN HESABINI SORACAKTIR.

1 MAYIS GECESİ FAŞİSTLER TARAFINDAN BALTA İLE ÖLDÜRÜLEN MEHMET KOCADAĞ'IN VE TÜM DEVRİM ŞEHİTLERİNİN KANI YERDE KALMAYACAK, TÜM FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULACAKTIR.

"Malatya Olayları."

ADANA CEZAEVİNDE TUTUKLU ARKADAŞLARIN BASINA AÇIKLAMASI

Halkımıza,

Ülkemizde, özellikle 1968'den beri ilerici, yurtsever ve devrimcilerin sokaklarda kurşunlandığını, saldırıya uğradıklarını, hapsedildiklerini, çeşitli işkenceye uğradıklarını biliyoruz. Bunlar, yalnız üniversite öğrencileri değil, emeğin karşılığını almak için hakkını almak için direnen, sömürüye karşı çıkan işçilerdir de. Ağaya kölelik yapmaktan başka hiçbir yaşam olanağı kalmamış, bir dönüm toprağı veya bir hayvanı bile olmayan, ama artık alınterinin karşılığının zerresini alamadığı sürüp gelen bu haksızlık düzeninde hakkını arayan köylülerdir de. Ezilen, horlanan öğretmenlerdir, namuslu memurlardır da. Ülke gerçeklerini yazan gazetecilerdir, yazarlardır da. Kısaca, Amerikan sömürgeciliği ile işbirliği yapan bu düzenin devamından yana olan ufak bir azınlığın dışında tüm Türkiye halkıdır.

Biz, "Malatya Olayları"ndan sonra tutuklananlar, bizlere yapılanların ne için yapıldığını biliyoruz. Bunu yazmaktaki amacımız kesinlikle kendimizi acındırmak değildir. Bu çıkarcı ve işbirlikçi düzen yıkılana dek böyle şeylerin olacağını biliyoruz. Amacımız; 1971 açık faşizm döneminin halkımız üzerindeki baskı ve terörünün, sıkıyönetimin kaldırılmasına rağmen o dönemde yapılan kanun değişiklikleriyle veya getirilen yeni kanunlarla sürdürüldüğünü vurgulayabilmektir. 1971 dönemi "açık faşizm"inin günün şartları içinde "örtülü faşizm" olarak devam ettiğidir. Bu, bizi yılgınlığa değil ama bazı ilerici ve demokrat unsurlardaki ülkemizde faşizmin olmadığı kanısının yanlışlığını gör meye götürür.

Elbette bu tür baskılar tek başına faşizm demek değildir. Faşizm, sermayenin gerici ve kanlı diktasıdır. Ülkemiz ise Amerikan emperyalizminin sömürüsü altında ve ülkedeki sermaye de uluslararası tekelci sermayeyle bütünleşmiş ve onun ülkemizdeki uzantısıdır. Amerikan emperyalizminin ve yerli tekelci sermayenin yönlendiricisi olduğu gerici sınıfların iktidarda bulunduğu ülkelerde polis ve istihbarat teşkilatlarınca halkın gelişen devrimci uyanışını engelleyebilmek için her türlü işkence yöntemleri uygulanmakta, sokaklarda devrimciler kurşunlanmakta ve hapishaneler emekçilerle doldurulmaktadır. Güçlenen devrimci mücadeleyi ezebilmek için baskılar arttırılmakta, kitlelere yılgınlık verebilmek, devrimci hareketi tecrit edebilmek için sindirme ve yıldırma yöntemleri-kitle pasifikasyonları, uygulanmaktadır. Mesele halkın bilinçlenmesinin, uyanmasının durdurulması, daha fazla ezilmesi, başkaldırılmasının önlenmesidir.

Mesele, bu sömürü düzeninin yığınların sürünmesine rağmen ufak bir azınlığın yararına sürdürülmesidir.

Mesele; milyonlarca işçinin tekelci sermayenin çıkarı için sömürülmesi, grevlerin ezilmesi, emekçilerinin sarı sendikalarca patronlara satılması, direnenlerin kurşunlanmasıdır.

Mesele; milyonlarca yoksul köylünün tarlalarda yok pahasına çalıştırılması, küçük üreticinin buğdayı, pamuğu, tütünü, çayı, üzümü, fasulyesi, nohutu, fındığındaki emeğinin tüccarlarca çalınmasıdır.

Mesele; sömürü düzeninin eğitimine karşı çıkan öğretmenin, yolsuzluklara karşı çıkan memurun, ülkenin gerçeklerini yazanların, söyleyenlerin, ülke çıkarlarını savunanların susturulması, sindirilmesi, ezilmesidir.

Mesele; ülke zenginliklerinin Amerikan ve Ortak Pazar tekellerince sömürülmesi, Planlamaya, bakanlıklara yabancı uzman ve danışmanların doldurulması, ülkenin Amerikan askerlerinin kışlası haline getirilmesi, üsler verilmesi ve bölgede Amerikan çıkarlarının bekçiliğinin yapılmasıdır.

Ülke nimetlerinin bir avuç sömürücü tarafından yenildiği, milyonların aç olduğu, onbinlerce köyünün susuz, yolsuz, elektriksiz, okulsuz, doktorsuz olduğu, her yıl binlerce çocuğun kızamıktan, hastalıktan ve ilaçsızlıktan öldüğü, rüşvetlere ve yolsuzluklara her gün yenilerinin eklendiği, çalanın, çırpanın, hırsızın itibar gördüğü, yüksek mevkilere geldiği, bir avuç işbirlikçinin ülkeyi ekonomisinden siyasetine kadar ele geçirdiği bir ülkede elbette sıkıyönetimler olacaktır. Elbette, grevler yasaklanacak, emekçiler kurşunlanacaktır. Elbette, devrimciler hapsolunacaklar, asılacaklar, Kızıldere'de, Beylerderesi'nde katledileceklerdir. Elbette insanlar tutuklanacak, işkence edileceklerdir. Ama ezilenler bir gün haklarını alacaklardır.

Bir kez daha vurgulayalım: Bizlere yapılanlardan kimsenin merhametini dilenmiyoruz. Amacımız, kendimizi acındırmak da değil. 1971 sıkıyönetimlerinden kalan yöntemlerin günümüzde uygulandığıdır. Falakalar, elektrik vermeler, bıyık yolmalar, tekmelemeler, tehditler, sivil şahıslara dövdürmeler, "alevi misin, sünni misin?" "Kürt müsün, Türk müsün?", "hangi partidensin?" soruları, Kürt halkına ve alevilere küfür etmeler mesleklere göre suç yaratmalar, polisin istediği biçimde ifade verdirtmek için günlerce süren baskı ve işkenceler...

AMA BÜTÜN BUNLARA RAĞMEN DEVRİMCİ HAREKETİN ZAFERİ ENGELLENEMEZ.

ADANA CEZAEVİNDE TUTUKLU DEVRİMCİLER.

ABUZER KARAHAN, MEHMET KOÇ, HASAN KOÇ, ATİLLA KARABAY, MUSTAFA KARACA, CAFER ÖZGÜL, ABUZER İNANMAZ, TACİM YAYLAGÜL, CEMAL ÖZDEMİR, ABBAS ÖZDEMİR, HALİFE ÖZER, KALENDER AKTAŞ, İBRAHİM ALBAYRAK, İBRAHİM KEÇELİ, CUMA GÜBENLİ, ABBAS KARGIN.

Y.T.Ö.O'daki Faşist Baskılara Karşı Direnişimiz Sürüyor.

Oligarşinin, Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nda oynadığı oyunlara bir göz atmadan önce, okulun yapısını belirtmek ve bu doğrultuda Y.T.Ö.O'na neden bu kadar önem verildiğini açıklamakta yarar var.

Okuldaki eğitim ve öğretim tamamen Amerikan ve Alman teknolojisi ve yönetmelikleri ile belirlenmiştir. Teknolojinin durumu böyle olduğu gibi aynı zamanda çağdışıdır da. Örneğin: 1930 Alman teknolojisinin ürünü olan iş aletleri halen okulda bulunmaktadır. Ders kitaplarının durumu yine aynı. Ya 1930-1945 basımlı Alman-Amerikan ders kitapları, yada onlardan derlenip tekrar (Öğretim üyelerinin bastırdığı kitaplar.) basılarak öğretim yaptırılan kitaplar. (Böyle kitap ve teknoloji tecrübesinden ders alan öğrencilerin durumu pek içaçıcı olmasa gerek.) Bu yüzden okuldan mezun olanlar piyasaya kolay uyum sağlayamamaktadırlar.

Yukarda belirttiğimiz öğretim şekli şu ana noktadan kaynaklanmaktadır. Emperyalizmin genel karakteri olan üretici güçlerin gelişimini engellemesine uygun olarak, okulda çağdışı bir üretimin ve eğitimin yaptırılması ve buna bağlı olarakta geri teknolojinin öğretilmesi hakim sınıfların bilerek ve isteyerek uygulattığı bir sistemdir.

Okul idaresinin ise okul yönetiminde hiçbir rolü yoktur. Okul M.E.B.'na bağlı olduğu için yönetim kadroları siyasi iktidarlar tarafından seçilmekte ve onlar tarafından yönlendirilmektedir. Okul öğrencileri, hiçbir sorunda söz sahibi değildirler.

Okulun kısaca yapısına değindikten sonra, özellikle 12 Mart açık faşizminden bu yana gelişimini inceleyelim:

Hakim sınıfların tüm öğretim kurumlarına el atmasından sonra, okulda yetişen öğrencilerin, oligarşinin hizmetinde birer öğretmen olması isteniyor. Ve bu doğrultuda eğitiliyorlar. Y.T.Ö.O., ülkede bir tane oluşu, sanayide çalıştırmak üzere teknik eleman yetiştirmesi ve meslek liselerine öğretmen göndermesi nedeniyledir ki, üzerinde oldukça özen gösterilen bir okuldur. Okulun niteliğinden dolayı, öğrenciler üzerinde sıkı bir yönetim hakimdir.

Özellikle 1967-1971 yılları arasında, ülkede gelişen devrimci harekete paralel olarak, okulda yükselen ve gelişen devrimci mücadeleyi boğmak, bastırmak için çeşitli yöntemlere başvuruluyor, birçok devrimci öğrenci çeşitli nedenlerle uzun süre okuldan uzaklaştırılıyordu.

12 Mart açık faşizmi "nispi demokrasi" dönemi dediğimiz KURUMSAL FAŞİZME yerini bıraktığı zaman olaylar süratle gelişti ve okulda devrimci mücadele yeni boyutlara ulaştı. Bunun karşısında telaşa düşen oligarşinin (emperyalizm ve onunla bütünleşmiş tekelci burjuvazinin yönlendiriciliğini yaptığı, pre-kapitalist ve tekel dışı unsurların en irileriyle yapılan çelişkili ittifak) bu mücadeleyi bastırmak için yoğun bir polis baskısı uyguladığı görüldü. Devrimci öğrencilere okul idaresinin ve "Y.T.Ö.O. Öğrenci derneğini" ellerinde bulunduran faşistlerin baskıları yoğunlaştı. Saldırılar, bugünkü gibi olmasa bile oldukça sert bir şekilde sürüyordu.

1973-1974 öğretim yılında devrimci öğrenciler, bu saldırılar karşısında örgütlü olabilmek ve okuldaki tüm öğrencilerin akademik-demokratik haklarını savunabilmek için TEK-DER'i kurdular. Birçok anti-faşist, anti-emperyalist öğrenciyi TEK-DER çatısı altına aldı. Kısa zamanda üye sayısı 700-800'ü buldu. TEK-DER üzerinde yapılan faşist saldırıların yanısıra polis baskısı da gün geçtikçe artıyordu. Artık sayıları 50-60 civarında olan bir avuç faşist, okuldan gittikçe tecrit oluyorlardı. Okul içerisindeki faşistler, karşılarındaki büyük anti-faşist, anti-emperyalist kitle karşısında gittikçe ezilmeye, erimeye başlamışlardı.

1975-1976 öğrenim yılına okul fiili olarak 3 Kasım 1975 günü girdi. Bugün okula gelen devrimci öğrenciler, kapıda polisin kimlik kontrolü ve arama yaptığını, içerde ise "Y.T.Ö.O. Öğrenci Derneği" mensupları ve dışardan (girişte kimlik kontrolü ve arama yapılmadan) getirilen yüzlerce faşistin bildiri dağıttığını gördüler. Bu durumu protesto etmek için derslere girmeyip bahçede toplandılar. Bahçede bir forum düzenleyip okulu terkettiler. 1975-1976 öğrenim yılı boyunca faşistlerin saldırıları gün geçtikçe yoğunlaştı. Bunun karşısında devrimci öğrenciler ise gün geçtikçe güçleniyor, saldırılara büyük bir kitle ile yiğitçe karşı koyuyorlardı.

Bu öğrenim yılında can güvenliği sağlanamadığı, hatta sağlanmadığı için öğretim yapılmamıştır. Bu nedenle, oligarşinin hizmetinde öğretmenler olmak istemeyen ilerici yurtsever öğrenciler oynanan oyunları halkımıza duyurmak ve daha güçlü olabilmek için 1 Mart 1976 da direnişe geçmişlerdir. Çok kısa bir zamanda direnişlerini destekleyen öğrenci sayısı okul mevcudunun %70-80'ini bulmuştur.

Bunun karşısında gittikçe acizleşen faşist, idare, bakanlık bütünlüğü; yazılması zorunlu olan devamsızlıkları silmek, yapılan ara sınavlarını geçersiz saymak ve hatta öğrenci velilerine birer mektup yazarak öğrencilerin 26 Nisan 1976 günü başlayan sömestr sınavlarına (ki öğretim yapılmadan sınav yapılmaz) göndermelerini istemek zorunda kalmışlardır. Bakanlık, bir yandan 1850 öğrencinin sınıfta kaldığını açıklarken, diğer yandan bütün herkesin imtihanlara girmesini istemektedir.

Direnişte bulunan öğrenciler adına bir arkadaş son durumu şöyle anlattı. "Evet direnişteyiz. VE direnişimiz; idare ve bakanlığın direnişimizi kırmak yolundaki bütün çabalarına rağmen başarıyla sürüyor. Öğretimsiz olarak yapılan sömestr sınavlarına girebilmemiz için, (Bunun bir oyundan ibaret olduğu gün gibi ortadadır.) ara sınavların geçersiz sayıldığını, sömestr sınavlarına 100 üzerinden 50 alan herkesin geçeceğini belirttiler. Velilerimize mektup yollayarak bizleri okula, imtihanlara göndermelerini istediler. Ama bütün bu çabalarına rağmen imtihanlara giren öğrenci sayısı %30'u geçmedi. Biz şunu iyi biliyoruz okula imtihanlara girmek için gittiğimizde her zamanki gibi saldırıya uğrayacağız, saldırılmayacağını göz önüne alsak bile şimdiye kadar öğretim görmediğimiz için girdiğimiz sınavlarda doğal olarak başarı oranı çok düşük olacak ve yasal yoldan sınıfta bırakılacağız. Bu baylara şunu söyliyelim: Hayır baylar! DİRENİŞİMİZİ KIRAMIYACAKSINIZ!

Direnişe katılan bütün öğrencilere bir ek sömestr tanınması ve imtihanların ek sömestr sonunda yapılması ve yeterli can güvenliği, demokratik bir eğitim ortamı sağlanıncaya kadar DİRENİŞİMİZ SÜRECEKTİR!

-EMPERYALİZMİN VE OLİGARŞİNİN MAŞASI ÖĞRETMENLER OLMAK İSTEMİYORUZ!

-YAŞASIN DEMOKRATİK YÜKSEK OKUL KAVGAMIZ!

-KAHROLSUN OLİGARŞİK DİKTA!

Y.T.Ö.O. Devrimci Öğrencilerinin bu haklı ve kararlı mücadelesini sonuna kadar destekliyoruz.

Halkımızın bu kararlı direnişi destekliyeceğine inancımız tamdır.

DİVRİĞİ; DEVRİMCİ GENÇLİĞİN FAŞİZME KARŞI DİRENİŞİ.

8 Nisan'da Ankara'da meydana gelen kanlı olayları protesto etmek için 9 Nisan sabahı Sanat Enstitülü ve liseli 80 kız ve 450 kadar erkek devrimci öğrencinin katıldığı protesto olayı başarıyla yürütülmüş ve sonuçlanmıştır.

Sanat Enstitüsü bahçesinde toplanan devrimci öğrenciler okula faşist öğrencileri sokmamışlardır. Kız öğrencilerin ellerindeki pankartlarda "Katil İktidar", "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye", "Katil MC" sloganları vardı. Protestonun sonuna kadar devrimci öğrenciler çeşitli sloganlar atarak devrim marşları söylemişlerdir.

Olayları bastırmaya gelen polis, devrimci gençler üzerine yürüyerek tabanca çekmiştir. Buna karşı devrimci arkadaşlarımızın tümü göğüslerini açarak "vurun katiller, vurun!" diye haykırmışlardır. Bu arada işçiler ve halk, devrimci gençleri desteklemişlerdir.

Sivas Valisi'nin kararıyla okul, bir gün tatil edilmiştir.

Devrimci gençler okul bahçesinde İstiklal Marşı ve devrim andını içerek okuldan ayrılmışlardır. Divriği'yi çınlatan sesleriyle marşlar söyleyerek dağılmışlardır.

Böylece sesimizi Divriği devrimci gençliği olarak bir kez daha duyurmuş olduk.

KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ
TÜM DEVRİMCİLERE DOST SELAMLAR

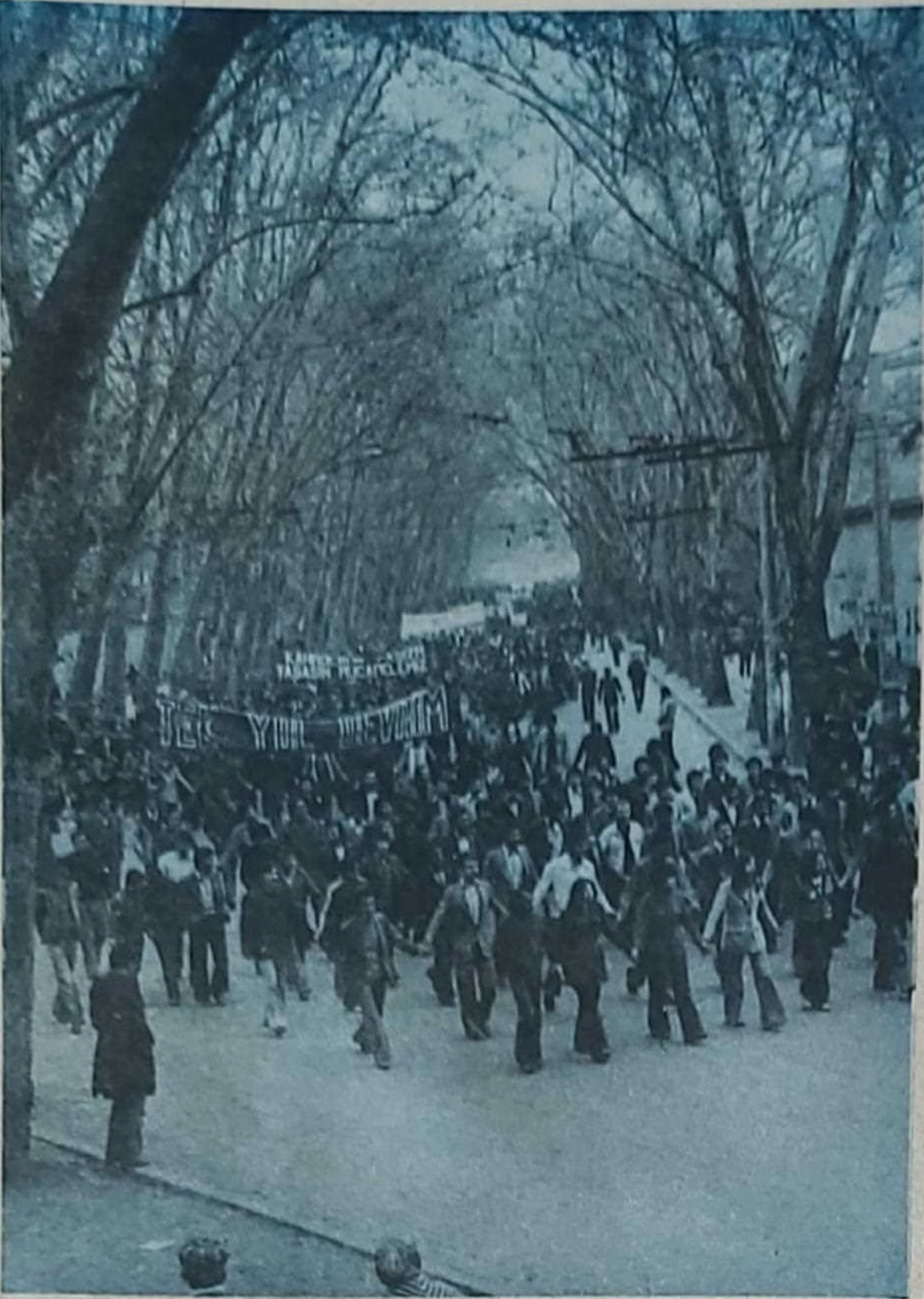
DİVRİĞİ DEVRİMCİLERİ 12.4.1976.

İ.T.Ü. seçimleri

Bu sayımızda orta sahifede çıkacak olan İYÖD kuruluşu çalışmalarıyla ilgili bir yazıyla İTÜ seçimleriyle ilgili bazı iddialar hakkındaki diğer bir yazı İstanbul'dan gönderilirken postada kaybolduğu için elimize ulaşamamıştır.

Burada şunu açıklamak istiyoruz:"Militan Gençlik" dergisi İTÜ seçimleriyle ilgili hayali haberler yayınlıyor. Bildiğimiz kadarıyla seçimler bir kez yapılıyorken, iptal edilmiş, bir daha da seçim yapılamamıştır. Buna karşılık seçimlerin yapıldığından, bilmem kaç sıfır kazandıklarından söz ediyorlar. Kimseden habersiz acaba nerede seçim yapıldı? Bir zamanlar talebe birliklerinde faşistlerin seçim kazanmak için kimseden habersiz hamamda(!) seçim yaptıklarını bilirdik. "Militan" muhalefet de acaba seçimi hamamda mı yaptı?!

1 MAYIS:

DEVRIMCI GENÇLİK KURTULUŞ MÜCADELESİNDE EMEKÇİ HALKIMIZIN YANINDADIR

51 yıllık bir aradan sonra Türkiye İşçi Sınıfı tüm emekçi halk ve devrimcilerle birlikte 1 Mayıs'ı büyük bir coşku içinde kutladı. İşçi sınıfının görkemli gücü bir kez daha vurgulandı. İstanbul o gün tümüyle çelik disiplini ve devrimci sloganlarıyla yüzbinlerce işçinindi.

İstanbul'daki 1 Mayıs töreninin en büyük özelliği tartışmasız bir şekilde devrim şehitleriyle işçi yığınları arasındaki sıcak yakınlaşmaydı. Taksim alanını dolduran yüzbinlerce kişi İYÖKD'lü devrimci gençlerin omuzları üzerinde yükselttikleri devrim şehitlerinin resimleriyle birlikte alana girişlerini büyük coşkunlukla karşıladı. Bugünün en anlamlı olayını kürsüdeki görevli ört-bas etmeye, görmezden gelmeye ve kitlenin dikkatini başka yönlere çekmeye çalıştı. Gençlerin "Tek Yol Devrim" sloganını bastırmak için vargüçleriyle başka sloganları mikrofondan bağırıp durdu. Ama kendisine eşlik edecek tek kişi bulamadı. Alan "Tek Yol Devrim"sloganlarıyla çınladı.

İşçiler birbirlerine Mahir'lerin Ulaş'ların, Deniz'lerin resimlerini gösterdiler. Ve revizyonistlerin goşist-anarşist vs. diyerek karalamaya çalıştıkları devrim şehitlerini bağırlarına bastılar.

1970'in şanlı 15-16 Haziran direnişinden bugüne işçi yığınlarındaki politik bilinç seviyesinin yüksekliği ilk bakışta göze çarpıyordu. İşçiler "Gündoğdu" marşını ve diğer marşları hep bir ağızdan söylüyorlar, devrimci sloganlar atıyorlardı. İşçi kızlar bildiriler dağıtıyor ve devrimci türküler söylüyorlardı. Bunun en büyük delili de DİSK yöneticilerinin kitleye hep bir ağızdan tek bir slogan bile attıramayışları idi.

Buna karşılık DİSK yöneticileri izledikleri revizyonist politikaları ile işçi sınıfının önünde bir engel, onları pasifize etmeye ve düzenin sınırları içinde hapsetmeye yarayan bir engel olduklarını bir kere daha ortaya koydular.

Kaba bir evrim anlayışından başka birşey olmayan ve sınıf mücadelesinden tamamen uzak olan barış-toplumsal ilerleme edebiyatlarına dayalı sloganları işçi yığınları tarafından benimsenmedi.

Görüldü ki, revizyonizmin işçi sınıfı üzerindeki egemenliği politik bir temele oturmaktan çok uzaktı ve daha çok sendikalardaki yöneticiler aracılığıyla, yukarıdan aşağıya oluşturulmuş kof bir egemenlikten başka birşey değildi.

1 Mayıs'ın gösterdiği en büyük gerçeklerden biri de işçi sınıfının üretimden gelen disiplin anlayışıydı. Bunu herkes gözleriyle gördü. Ancak burada görülmesi gereken bir başka nokta da bu disiplinli davranma karakterinden yararlanan sendika yöneticilerinin yukarıdan aşağıya ve devrimci bir politikaya dayanmaksızın kurdukları "sıkı-denetim"in işçi sınıfı disiplinlianlamına gelemeyeceğidir. Bu "sıkı-denetim" aynı zamanda revizyonistlerin gerçek gücünü göstermekten de uzaktır. Zira bu, revizyonistlerin güçlerinden ziyade işçi sınıfının disipline uyma alışkanlığından doğmaktadır.

Buna karşılık çeşitli sendikalar, işyeri komiteleri, öğrenci dernekleri ve meslek kuruluşları içindeki devrimciler doğru slogan ve tavırlarıyla kitleyle kolayca bağ kurdular. Devrimcilerin attıkları "Tek Yol Devrim", "Bağımsız Türkiye", "Katil İktidar", "Kahrolsun Faşizm", "Katil Oligarşi", "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları revizyonistlerin reformist, pasifist toplumsal ilerleme, barış, kardeşlik sloganlarına karşı bir tokat gibi patladılar. Devrimcilerin etkin olduğu kuruluşlar alana "Tek Yol Devrim" sloganıyla girdiler ve kitlelerin coşkun gösterileriyle karşılandılar.

Bunun yanında CHP ile uzlaşmayı önerip devrimcilerin mitinglerini sabote etmeyi kendilerine iş edinen bazı "hızlı" muhaliflerimizin bu mitingdeki tavırla-

"Onlar bayramı, bayram da onları büyültüyordu"

TAŞ

Çetin Altan

POLITIKA' GAZETESİNDEN.

GREVDE 110 G

▼DİSK YÖNETİCİLERİ I MAYIS GÜNÜ 110 GÜNLÜK MÜCADELENİN SEMBOLÜ OLAN GREV ÇADIRINI KALDIRTMAYA ÇALIŞTILAR.

Bundan 110 gün önce Taksim meydanından geçenler, değişik bir manzara ile karşılaştılar. Bu şu idi; bir yanda Devasa İntercontinental Oteli, bir yanda Atatürk Kültür Merkezi ve ikisinin arasında bir çadır. Ufacık bir çadır. Bu çadır işçi sınıfının işbirlikçi patronlar sınıfına karşı savaşını vurguluyor. Tüm diğer işçi grevlerinde, direnişlerinde dayanışma, birlik ve mücadele sembolu olan bu ufacık ev. Bu bir okul olmuştu 110 gün boyunca. 22 yürek hep birlikte atmıştır. Ve işçi nedir, patron nedir, grev nedir, sosyalizm nedir, oligarşi nedir, devrim nedir öğrenilmiştir mücadelenin içinde.

Bu bir bina, koca bir bina yandı bundan 5-6 yıl önce. 12 Mart Faşizminin aktörleri yaygarayı koparttılar. Komünistler Kültür Sarayını yaktılar...
Şık beyler ve hanımlar hep bir ağızdan koro halinde işçilere, köylülere, devrimcilere şöyle dediler:

"Açlıktan bahsediyorsunuz,
Demek ki siz komünistsiniz.
Demek bütün binaları yakan sizsiniz.
Ankara'dakileri siz,
İstanbuldakileri siz,
Siz ne domuzsunuz siz..."

Yer yerinden oynadı. Ne demekti bu, kültürümüze bilem göz dikmişti bu namussuzlar, bu anarşistler. Ve arkasından tutuklamalar... İşçiler tutuklanmıştı. Suç belliydi. Binaları yakan, gemileri batıranlardı onlar. 25'i de idam edilmeliydi. Hiç birşey onların gözünden kaçmazdı. Sonuç, işkence, terör, zulüm... 12 Mart bitti. Takke düştü kel göründü ve beraat. Ama ne terör ne baskı ne de Kültür Sarayının hikayesi bitti. Beyler hanımlar eylensin diye milyonlar döküldü. Onarılsın dendi. Ve işçiler demirleri büküp, saçları kesmeye başladılar. Onlar yapacak, ötekiler eylenecek, ve bunun adı Kültür Merkezi olacaktı.

Ve onlar kan ter içinde yapı onarılıyor....

Aldıkları günde 30-40 lira, Yan tarafta randevu evleri, mersedes arabalar ve lüks oteller. Günde 30-40 lira.. Bu bir çelişkidir elbet. Hem de en

İŞÇİ SINIFININ DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ.

rı da oldukça ilgi çekiciydi. Bu baylar mitinge katıldılar ama, kitle bağları olmadığı, doğru devrimci politikaları olmadığı için kitleyle bağ kuramadılar ve bunun için ağızlarını açıp sloganlarını atamayacak duruma düştüler. Ve atamadılar. Son aylarda faşizme karşı aktif kitle mücadelesini örgütleyen, doğru devrimci kitle çalışması güden devrimciler, revizyonistlerin bütün çabalarına rağmen kitlelerden tecrit olmadılar ve doğru devrimci politikayla bu harekete ağırlıklarını koydular. Bu miting ayrıca kitlelerin revizyonistleri aştığını ve revizyonistlerin devrimciler tarafından köşeye sıkıştırıldıklarını ve artık kitle hareketlerinden kaçabilecekleri hiçbir bahanelerinin kalmadığını gösterdi.

I Mayıs gösterileri Türkiye devrimci hareketinde önemli bir dönüm noktasıydı. Revizyonist sendika ağaları ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, işçi sınıfımız silkinmektedir. I Mayıs aynı zamanda anti-faşist kitle hareketlerinin ulaştığı büyük boyutları gözönüne sermekteydi. Devrimciler bu noktada kendilerini kitle hareketlerinin büyük çekiciliğine kaptırma tehlikesine karşı da uyanık bulunmak zorundadırlar. Faşizmi yenecek biricik güç kitlelerdir ama devrimciler kitle hareketlerini doğru devrimc siyasetle birleştirmeli, daima daha ileri hedefler göstermeli, kitleyi eylem için de eğitmeli ve hayatın her alanında faşizme karşı aktif kitle mücadelesini örgütlemelidir.

Sonuç olarak I Mayıs eylemi işçi sınıfının devrimci eylemi açısından ileri bir aşamayı oluştururken, devrimciler için sayısız deney ve tecrübeyi de getirmiştir.

1 MAYIS İŞÇİ SINIFININ DEVRİM ŞEHİTLERİNİ BAĞRINA BASTIĞI GÜN OLDU. DEVRİM ŞEHİTLERİMİZ BAYRAMI, BAYRAM ONLARI YÜCELTTİ. ONLARIN HALKIMIZIN KURTULUŞU İÇİN VERDİKLERİ MÜCADELE TÜM DEVRİMCİLERE ÖNDER OLSUN.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEMİZİ HAYATIN HER ALANINDA ÖRGÜTLÜ VE KARARLI OLARAK SÜRDÜRELİM.

TEK BİR YÜREK TEK BİR YUMRUK.

BİRLİK, MÜCADELE VE ZAFER.

İLERİCİ YAPI İŞ'İN TAKSİM KÜLTÜR MERKEZİ GREVİ ZAFERLE SONUÇLANDI.

uzlaşmaz. Ve gerçekten de öyle oldu. Ezilenlerin ezenlere karşı sürdürdüğü en basit ve en anlaşılır mücadele biçimi başladı. Ekonomik mücadele idi bu. Ve tüm diğer mücadele biçimleri gibi örgütlü verilmesi gerekiyordu. Sendika.. Ama hangi sendika? Yapı İş kolunda bütün Türkiye'de 200'e yakın sendika var. 30'u İstanbul'da. Türk-İş'e bağlı olanı var, DİSK'e bağlı olanı var, bağımsızı var. Hangisi?İşte bunu işçiler kendi öz deneyleriyle anlarlar. Kim devrimcidir, kim devrimci değildir. Lafa değil işe bakarlar. Ve karar verildi. İLERİCİ YAPI-İŞ. Ve işçiler hemen öğrenmeye başladılar. Sendika demek işçi demektir. Burada ağa-köle ilişkisi olamaz. Kararı işçiler verir. Kapalı kapıcılık yapılmaz. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu birkaç liralık zamda değil, Sosyalizmdedir. Ama bunları öğrenmek ve uygulayabilmek öyle tereyağından kıl çeker gibi kolay olmaz. Zafer ancak bilinçli, kararlı ve örgütlü bir şekilde savaşılarak kazanılır. Bunları 110 günün deneyinde sindire sindire öğrendiler. Demek ki bütün patronların çıkarları birmiş. Örnek mi istersiniz?İşte aynı işyerinde faaliyet gösteren İmar Limited Şirketi Burkhard Gantenbein firmasını destekliyor. Taviz vermemelerini istiyor. Ve iddia ediyor; "Bu işçiler benim işyerimin sendikasının üyesidirler. Ben Türk Yapı-İş ile işkolu seviyesinde Türkiye Yapı-İş'le işyeri seviyesinde Toplu Sözleşme imzaladım. Onlar bu sözleşmenin kapsamına girerler." Onun üzerine Burkhard Gantenbein Şirketi kanunsuz grev yapılıyor diye dava açar. Grevin 10. gününde dışardan getirdiği bazı kişileri işyerine sokmak istemiş, işçilerin kararlı tutumu onu ters yüz etmişti. Şimdi ise grevin 50. gününde dava açarak yeni bir hamle yapıyordu. Tabii kendi yasalarına bile ters düşerek. Ama bu yıldırabilirmiydi savaş okulunun öğrencilerini?Asla... Ve grev sürdü, polis baskısına patron tehditine rağmen. O da mı sökmedi. 98. gün öğleden sonra saat 4-5 arası binanın içinden çıkan bir grup toplum polisi ellerinde tomsonlarla çadıra girerler. Etraf polis arabasıyla aniden kuşatılmıştır. Çadırın içi darmaduman edilir.

Sebep öküz altında buzağı aramaktır. Kitaplar dağıtılır, resimler yırtılır. Suç unsuru arıyorlar! İşçileri tartaklıyorlar. Fakat gene sökmüyor. İşçiler tavır koyuyor. Kimsiniz, necisiniz, ne hakkınız var?Süklüm püklüm dönüyorlar. İşin içinde başka bir iş var. Efendim bu işçiler marş falan söylüyorlarmış. Bu sendika sert bir sendikaymış. Ve de Mayıs'da İslam Zirve Konferansı bu sarayda yapılacakmış. Ve pankartlarda kötü şeyler yazıyormuş. Örneğin TEK YOL DEVRİM, BAĞIMSIZ TÜRKİYE gibi. Eeee.... İşte bu da hoş olmazmış. Burkhard Gantenbein-İslam Zirve Konferansı- Polis-İşveren-Kültür Sarayı. Demek hep bunların arasında diyalektik bir ilişki varmış. Ve de bunlar işçileri sevmezmiş.

Ve kaçınılmaz sonuç:
BİRLİK - MÜCADELE - ZAFER....

İşveren istemeye istemeye grevde geçen günlerin ücretini, yılda 2 maaş ikramiye, 2 maaş iş bitirme primi, saat ücretine 5 lira zam, 750 TL. yakacak parası, 10 TL.(günde) yemek parası ve diğer sosyal hakları verdiği gibi işten atılan iki işçiyi de işe geri aldı. Toplu Sözleşme 28 Nisan'da imzalandı. Patron dedi ki; "Hemen işbaşı yapın". İşçiler hayır dedi. Biz I Mayıs'dan sonra işbaşı yapacağız. Çünkü Dünya İşçi Sınıfının Savaş Gününde biz gene mücadele içinde olmak istiyoruz. İşveren bunu kabul etti. Aracı olan İstanbul Valisi bunu kabul etti. Fakat bunu kabul etmeyenler çadırın ve pankartların kaldırılmasını isteyenler vardı. Kim mi acaba? DİSK yöneticileri! Olay şu: 30 Nisan'da çadıra sivil polisler geliyor, çadırı ve pankartları I Mayıs'da kaldırıp I gün sonra kurmalarını söylüyor. Çünkü edindikleri bilgiye göre bu çadır, sloganlar ve işçiler DİSK'e ters düşüyormuş diyor ve ekliyor; "Onlar barış derken siz KURTULUŞA KADAR SAVAŞ, onlar faşizme geçit yok derken siz TEK YOL DEVRİM diyorsunuz. Üstelik de DİSK'ten atılmışsınız. Bu çadır I Mayıs'da doğacak bir kavganın kıvılcımı olabilir." Fakat bu istekleri kabul edilmiyor. Ve I Mayıs'da onlar önlerinden geçen yüzbinlerce işçiyi hem alkışlıyorlar hem de doğru sloganları onlara söylüyorlar. Ve onlar da alkışlıyor, sloganları benimsiyor. Ve de sayın sendika ağalarının zannettiği gibi hiç bir şey (onlara ters düşse bile) işçi sınıfının birliğini bozmuyor.

İşe başlamadan önce patronun işçilere söylediği şu sözler çok anlamlıdır: "Bu bir sınıf mücadelesiydi. Siz kazandınız, biz mağlup olduk." Evet onlar mutlaka yenilecektir. Herşey bizim yılmaz bir uğraş vermemize bağlıdır. İşte Opera işçileri bunu Taksim meydanına yazdılar.
Mücadeleleri işçi sınıfımıza ışık tutsun.

"MİLİTAN GENÇLİK" Geçmişi Karalamakta, İnkârda "İnce" Metodlar Geliştiriyor.

Militan Gençlik Dergisi Kızıldere ' de katledilen proleter devrimcilerinin mücadelesini küçümsüyor. Bu mücadelenin siyasi özünü ve önemini gençlik kitlesinin gözünden kaçırmaya ve onu kitlelerin bilincinde karartmaya çalışıyor; ama hayale kapılmasınlar bu isteklerine ulaşamayacaklar. Kızıldere'de yiğitçe ölen proleter devrimcilerini ve onların mücadelesini kitlelerin bilincinden silmek ve karartmak artık mümkün değildir. Kitleler onları tanıyor, biliyor ve benimsiyorlar. Sadece fedakârlık, kararlılık, teslimiyeti reddedişi kişiliklerinde simgeleştirmelerinden dolayı değil, onları siyasi özleri ile de, onları proleter devrimcisi yapan en önemli unsur olan amaçları ve siyasetleriyle de biliyorlar.

"Militan Gençlik" ihanet edenlerin ihanet sebeplerini araştırıyor ve "partileri, grupları, kişileri; bunlar niyet ve istekleri bakımından devrimciyseler, bu yoldan geriye , teslimiyete ve ihanete götüren, oraya çeken, 'soyut', 'akıl çekici bir şeytan' ve benzeri şeyler yoktur. Onları oraya götüren, siyasi görüşlerinin nesnel muhtevasıdır. 1971 sürecinin devrim döneklerinin siyasi görüşlerinin nesnel muhtevası ise emperyalizmin stratejik olarak güçlü görülmesiydi. O kadar güçlüydü ki, değil insanların, hayvanların dahi aklını çelebilirdi. Her tarafta provokasyonlar tertipleyebilirdi. Dünyaya bir peygamber olarak gelmiş, ama tanrı olarak çıkmıştı. Ona karşı gelinemezdi; çünkü ona karşı gelişleri bile o tezgahlıyordu. İşte nesnel muhtevası bu olan siyasi görüşleriyle 'güneşi zaptetmeye gidenleri' lanetlediler" (M.G. sayfa 3) diyor.

"Militan Gençlik"in söylediklerini doğru kabul edelim; evet o insanlar "emperyalizmin provokasyonuna gelindiğini; emperyalizme hizmet edildiğini" ileri sürüyorlardı. Tabii ki, bu bizim için doğru değildir ve "Militan Gençlik"in söylediği gibi kabul edelim ki, bu iddiaların nesnel muhtevası emperyalizmi stratejik olarak güçlü görmektir. Oldu... Yalnız bir şeye takılıyor kafamız; bu dönekler, proleter devrimcilerini, "emperyalizme hizmet etmiş olmakla" itham ettikleri için lânetlemiş oluyorlar da; sizler aynı proleter devrimcilere 'küçük burjuva devrimcileri' demekle; onların siyasi çizgilerine "bu çizgi küçük burjuva maceracı bir çizgi" demekle; ve "bugün....(o arkadaşların) çizgisini aynen savunmaya çalışmanın halkımıza ihanet etmek, sosyal emperyalizme doğrudan hizmet etmek anlamına geleceğini" söylemekle lânetlememiş, övmüş mü oluyorsunuz?!

İlk dönekler bu arkadaşlarımıza, "küçük burjuva devrimcileri; küçük burjuva maceracılığı" diye saldırıyor; ve küçük burjuva maceracılığından dolayı da provokasyona gelindiğini, dolayısıyla emperyalizme hizmet edildiğini ileri sürüyorlardı. Sizler aynı işi üç yıllık bir gecikmeyle yapıyorsunuz. Bu üç yıllık gecikme, onları dönek, sizi proleter devrimcisi mi yapıyor?!..

Ayrıca yazıda, döneklerin döndükten sonraki düşünceleri alınmış ve o düşüncelerin de en hastalıklı yönlerine değinilmiş. Döneklerin neden ihanet ettikleri gizlenmeye çalışılmış. Esasen onların dönme sebepleri araştırılacaksa, başvurulacak görüşleri, döndükten sonraki görüşleri değil; dönmezden önceki görüşleridir. Fakat "Militan Gençlik" bunu yapmıyor. Özellikle onların en hastalıklı anlarında söyledikleri sözleri sebep diye gösteriyor. Halbuki onlar hastalığın sebebi değil, sonuçlarıdır artık.

Peki, niye bu yola başvuruyor "Militan Gençlik"? Birşeyleri gizlemeye çalışıyor da ondan... Bu hastalığın nedenlerini araştırıyorum maskesini takarak, hastalık hali ortaya çıktıktan sonra yapılan birtakım davranışlara ve söylenen sözlere işaret ederek; hastalık bundan ortaya çıkıyor diye göstermeye gayret ediyor. Burada şunu açıklamak ve bilmek gerekir ki, mahkemelerde devrimciliğe küfreden dönek ve hainler, yakalanmadan çok önce devrimci görüşleri reddederek Troçkizm, anarşizm,küçük burjuva maceracılığı olarak suçlamışlardı. Onları ihanete götüren görüşler diye hastalıklı anlarındaki saçmalıklar değil işte bu görüşler ele alınabilir. "Onları oraya götüren, siyasi görüşlerinin nesnel muhtevasıdır" diye söylüyorlarsa, onları teslimiyete ve ihanete götüren siyasi görüşleri niye ele almıyorlar? Almıyorlar çünkü, kendileri de onlarla bu konuda aynı şeyleri söylüyorlar; bunu gizlemeye karartmaya çalışıyorlar da ondan. Eğer bunu yapsalar açıkça görecekler ki, o adamlar siyasi görüşlerinden dolayı hastalıklarının had safhaya çıkmış olmasından önce ne söylemişlerse kendileri de aynı şeyleri harfiyen şimdi söylemekteler. Onlar, "küçük burjuva maceracılığı", "anarşizm", "Troçkizm" diyorlardı . Kendileri de aynı şeyleri ("küçük burjuva ihtilalciliği", "küçük burjuva maceracı çizgi", "Troçkizm" vb.) diyorlar.

O halde, kendileri şimdi "proleter ihtilalci" iseler, aynı şeyleri 5 yıl önce söyleyenler (henüz hastalığın ürünleri gözlenemezken) proleter devrimcileri değiller miydi? Değillerse niçin değildirler? Kendileri o zamanlar bunlara karşı "yanlış" görüşlerle mücadele ettikleri halde, nasıl oluyor da devamlı "proleter devrimcisi"kalabiliyorlar? Yani, biz geçmişte emperyalizme hizmet ettik; emperyalizmin provokasyonuna geldik; devrimci değil maceracıydık deyip özeleştirilerini yapmaları gerekmiyor mu?..

Ama hayır! Kerameti kendinde olanlar böyle bir özeleştiri yapmadan sağı solu döneklikle,hainlikle ve diğer kötü yakıştırmalarla suçlamayı tercih ederler. Özet olarak, o suçladığınız insanlarla, siyasi görüşlerinizin nesnel muhtevası bakımından en küçük bir farkınız yok sayın ermişler!.. Hastalığınız aynı fakat tezahürleri farklı olabilir, o kadar...

İlk döneklerin proleter devrimcilerini itham etmelerinin nesnel muhtevasını söylediniz , anladık(!) peki, sizin ithamlarınızın sebebi nedir? Herhalde kendi ifadenizle, siyasi görüşlerinizin nesnel muhtevası olmalı.

Militan Gençlik bazı simgelerden bahsediyor. Ve yazının bütünü simgeler üzerine kurulu. Hani insanın aklına gelmiyor değil: Niye bu kadar simgelerle uğraşılıyor, simgeleri işin içine sokmadan olayı açıklayamıyorlar mı? O kadar karışık ve anlaşılmaz bir olaydan mı söz ediliyor?

Yoksa çok açık ve anlaşılabilir bir olayı, herkes tarafından çıplak gözle görülen gerçekleri "Militan Gençlik"in kafasındaki "gerçek"le çelişmesinden dolayı; doğrudan doğruya bu gerçeklere karşı çıkma cesaretlerinin olmamasından dolayı; adım adım kendi kafalarındaki "gerçeği" kitleye kabul ettirmek aracı olarak ilk adımda nesnel gerçeği karartmak; gerçeğin öyle kolay anlaşılamayacağını ima etmek; gözle görünen nesnel gerçekten ayrı, mutlak bir gerçek olduğunu, onun da anlaşılabilmesinin (o ermişlerin kafasındaki gerçektir) o kadar kolay olmadığını,ancak simgelerinin görülebileceğini ve görülen her şeyin arkasında büyük bir gerçek(sır) olduğunu iddia etmek suretiyle, nesnel gerçeklerle çelişen, kendi(kafalarının içindeki mutlak gerçek) görüşlerine kanal açmak amacını mı taşıyor.

"Ancak, on devrimcinin kişiliğinde toplanan simgeler ölmedi. Fedakârlık, kararlılık,teslimiyeti reddediş vb. gibi her devrimin belirleyici etmenleri bugün yansıyor."(abç.) (M.G. sayı 1, sayfa 3) Bu ne anlama geliyor acaba? Her devrimin belirleyici etmenleriymiş simgeler. Bu arkadaşlardan arta kalan, bizlere yol gösterici olarak kalan sadece bu simgelermiymiş? Yani fedakârlık, kararlılık, teslimiyeti reddediş... Başka birşey kalmamış mı?"Militan Gençlik"kalmamış diyor.

O arkadaşlardan bizlere çok şey kaldı. En azından şunu düşünebilirdi "Militan Gençlik": Ne için fedakârlık yaptı bu on devrimci; ne için kararlılık gösterdi? Onların bu fedakârlığının, bu kararlılığının nesnel muhtevası nedir? Ama o böyle soruları işine geldiği zaman sorar, gelmediği zaman sormaz; çünkü o zaman apaçık görülecektir ki, bu fedakârlığı, kararlılığı, teslimiyeti reddedişlerini doğuran, o devrimcilerin ideolojileri siyasi görüşleri, halka ve devrime inançlarıdır.

İhanetin sebeplerini araştıran, ihanetin sebebi "siyasi görüşlerin nesnel muhtevasıdır" diyen "Militan Gençlik", fedakârlığın, kararlılığın, teslimiyeti reddedişin sebebini niye sormuyor? Bunun sebebi siyasi görüşlerin nesnel muhtevası değil mi acaba?

Her devrimin belirleyici etmenleri olarak kabul ettiğiniz davranışları ortaya çıkaran bilinmez, gizli bir güç (veya tanrı diyebilir miyiz?! Sadece ermişlerin "vasıl"olduğu mutlak gerçek) mi var? Yazıda onun için mi şeytanlarla, pemgamberle, tanrıyla, simgelerle uğraşıyorsunuz; bizlere birşeyler mi ihsas etmek istiyorsunuz?!.

Bahsettiğiniz simgelerin altındaki gerçek nedir? Simgeler gerçek değildir ki... Yanılıyor muyuz yoksa?!. O simgeleri sizler; iyi şeylerin, faydalı ve güzel şeylerin işaretleri, görüntüleri kabul ediyorsunuz ki,öyle olduğunu, o simgeleri yaşatma gayreti içine girmenizden ve bunun (simgeleri yaşatmanın) teorisini yapmanızdan anlıyoruz. O halde "on devrimcinin kişiliğinde toplanan simgeler"in kaynağı, on devrimcinin siyasi görüşlerinin nesnel muhtevası olamaz; çünkü onların siyasi çizgisi "küçük burjuva maceracı bir çizgidir" diyorsunuz; marksizm-leninizmle alakası yoktur diyorsunuz. Böyle olunca , niteliği bu olan bir siyasi çizgiden "her devrimin belirleyici etmenleri" nasıl çıkabilir?

Biz burada, ihanetin seb ebi siyasi görüşlerin nesnel muhtevasıdır, fakat fedakarlığın, kararlılığın, teslimiyeti reddedişin sebebi siyasi görüşlerin nesnel muhtevası değildir sonucuna varıyoruz. Peki, bunların kaynağı nedir? "Militan Gençlik", bize bunları anlatması gerekirken, simgelerin yaşatılması ve yenilmezliği hakkında birtakım laflar söylüyor.

"Kızıldere, bütün halk ve gençlik için, bu simgeleri yenilmez kılma mücadelesinde tarihi bir tecrübe sunuyor." Artık gerçeklerden koptuk, sembollerle uğraşıyoruz. " Kitlelerin potasında eriyen bu simgeler.... ve bu anlamda da kitle potasında erimiş simgeler, erimemiş simgelerden farklılaşır."Simgeler bilimi ve simgeler alimiyle karşı karşıyayız adeta...

Evet, bu arkadaşlar simgelerle boşuna uğraşmıyorlar. Mistisizme sığınıp bilinemezciliği yaygınlaştırmak, militanların kafalarını karartmak çabası içindeler. Sonra da , doğu mistisizmine has bir yol izleyerek adım adım tekkeyi genişletmeyi esas alıyorlar. Ermişler, kafalarındaki "gerçeği" müritlerine birden söylemezler; onların önce, "gerçeği" öğrenmeye hazır olmalarını isterler. V e bu hazırlık için en önemli şart, ermişlere inanmaktır. Onların "gerçeği" bildiğine mutlak inanç gereklidir ve bu inançlarını ispat etmeleri için belli bir süre gözlenirler.Ancak o zaman, ermişlerin kafasındaki gerçeğin bir kısmını (dikkat edin, tamamını değil) öğrenirler. Ermişler de hiçbir zaman görüşlerini açık seçik söylemezler, hatta gizlerler. Düşündüklerinden farklı şeyler savunuyormuş gibi görünürler. Böyle yapmaktaki amaçları, ilişki kurdukları mürit adaylarının kafalarını karıştırabilmek; onları çevrelerinden koparabilmek, mistik şüpheciliği aşılayabilmek; şaşkına çevirmek; aklın çözemeyeceği gerçeği, ancak ermişlere inanarak çözebileceği kanısını uyandırmaktır.

▶▶

İLK DÖNEKLER ARKADAŞLARIMIZA, "KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLERİ" DİYE SALDIRIYOR-LARDI. "KÜÇÜK BURJUVA MACERACILIĞI" SONUCU PROVOKASYONA GELİNDİĞİNİ, DOLAYI-SIYLA EMPERYALİZME HİZMET EDİLDİĞİNİ SÖYLÜYORLARDI. SİZLER AYNI İŞİ 3 YIL-LIK GECİKMEYLE YAPIYORSUNUZ. BU GECİKME, ONLARI DÖNEK, SİZİ PROLETER DEVRİM-CİSİ Mİ YAPIYOR?

[illegible]

"AYRILAN AYNI YERDE, AYRILAN AYNI YERDE"

[illegible]

Ali Zor

[illegible]

BİR LİSELİ OKUYUCUMUZUN MİLİTAN GENÇLİK DERGİSİNE CEVABI.

Aşağıdaki yazım Militan Gençlik dergisine mektup niteliğindedir. Uygun görürseniz yayınlamanızı diliyorum. Sizlere bu uğraşınızda başarılar dilerim.
MİLİTAN GENÇLİK DERGİSİ
Derginizin 2. sayısının orta sayfasında "Emperyalizm Çağının Burjuva Tahlillerini Açığa Çıkaralım" başlıklı yazınızla "eleştiri" konusu olan Devrimci Gençlik Dergisinin 5. ve 6. sayılarındaki "Oligarşi ve Faşizm" yazılarını birarada okudum. İkisini karşılaştırarak okumam bana pekçok gerçeği somut bir şekilde öğretti. [illegible]
[illegible] anlıyorsunuz:
Evet sadece bazı noktaları açmaya çalıştım. Elbette gözümüzden kaçmayan pekçok yönü var o yazının. Hepsinden teker teker bahsetmek sayfalar dolusu yazı ister. Oysa bu bir mektup niteliğinde.
Neyse baylar! Devam edin... Sizden de elimizi kurtarıyoruz. Hem de sizin gayretlerinizle.
Atatürk
Liseli Bir öğrenci
İzmir

İZMİR ATATÜRK LİSESİNDE OKUYAN BİR DEVRİMCİ ARKADAŞ DERGİMİZE GÖNDERDİĞİ MEKTUPTA MİLİTAN GENÇLİK DERGİSİNİN TAHRİFATLARINA CEVAP VERİYOR.

Tüm oportünist, revizyonist grupların devrimci görüşlere utanmazca küfürler yağdırmaları son hızıyla devam ediyor. Aralarında nüans denilecek kadar farklılık kalmayan oportünistler devrimci görüşleri eleştireyim derken oportünizmin batağında kulaç attıklarını kendi ağızlarıyla sergiliyorlar. Bu gruplardan biri de 71 yenilgisinin yarattığı yılgınlık ortamında elleri titreyen, gözleri kararan ve bu nedenle de kendilerine kılıf uydururken PDA oportünizminin oltasına takılan çok çok "ihtilalciler".

Aşağıdaki yazım Militan Gençlik dergisine mektup niteliğindedir. Uygun görürseniz yayınlamanızı diliyorum. Sizlere bu uğraşınızda başarılar dilerim.

MİLİTAN GENÇLİK DERGİSİ,

Derginizin 2. sayısının orta sayfasında "emperyalizm çağının burjuva tahlillerini açığa çıkaralım" başlıklı yazınızla "eleştiri" konusu olan Devrimci Gençlik dergisinin 5. ve 6. sayılarındaki "Oligarşi ve Faşizm" yazılarını bir arada okudum. İkisini karşılaştırarak okumam bana pek çok gerçeği somut bir şekilde öğretti. Aslında kimlerin neyin savunuculuğunu yaptığı ortadaydı ama 2. sayınızdaki bu yazınız keskin revizyonizm kokusu - nun kendisini açıkça hissettirmesi açısından çok "öğretici" bir yazıydı.

Hangi gerçekleri kavramıştım? Kimlerin alçakça tahrife, şarlatanca yalana, riyaya başvurduğu, kimlerin sözde eleştiri yapayım derken bu denli aciz duruma düştükleri, kimlerin proleter ahlaktan zerre kadar birşey kapmamış olduğuydu. Aslında proleter namusluluktan nasibini almamış olanlara ahlakla ilgili bir-iki şey söylemek gerekiyor. Ama, bu derginin sütunları buna elvermez. Bu mektubu yazmamın birçok nedenleri var ama bunlardan birkaçını sıralamakla yetineceğim (tahrifle ilgili olanlarını):
1. Devrimci Gençlik dergisinin 6. sayısının orta sayfasında bir cümle tam yazıdan koparılmış, diğer paragraflarla olan bağlantısı kesilmiş ve cümlenin sermaye ihracı,emperyalizm döneminde birinci dereceden önemli değildir demek istendiği yazılıyor (Militan Gençlik, 2. sayı, orta sayfa).

Evet, emperyalizm döneminde sermaye ihracı birincil dereceden önemli - dir. Ve emperyalizm döneminin te - mel özelliklerinden biridir. Ama salt onun bu niteliğini vurgulamak yetmez. (Bu noktayı iki numaralı başlıkla anlatacağım) "Sermaye ihracının ana belirleyici olduğunun tesbitinin yanısıra onun hangi alanlara yöneldiğini de tesbit etmek gerekir."
(Devrimci Gençlik, sayı 6) Ve eğer dikkat edilecek olursa üretim güçlerinin her iki ülkedeki gelişim düzeyinin zorunlu sonucu olarak ağırlıkla üretken olmayan alanlara yönelmiştir.

Bu durum verileriyle beraber Dev - rimci Gençlik dergisinde konulmuş - tur. Sermaye ihracının ağırlıkla o alanlara gelmesi o dönemde ikili amaca hizmet eder. "1- Bu alanlar üretken alanlar olmadığı için emperyalist ülkenin mamul mallarıyla rekabet şansı yoktur, engelleyici değildir.
2- Bu yatırımlar vasıtasıyla mamul mallar daha kolay pazarlanmakta ve hammadde ithali daha ucuza sağlan - maktadır." (Devrimci Gençlik, sayı 6)

Ve sermayenin elemanları içinde nakit sermaye ön planda gelmekte (üretken olmayan alanlara yöneltildiği için patent, lisans, know-how, teknik bilgi, teknik eleman unsurları belirleyici değildir.) Ve onun da büyük bir kısmının borcu veren ülkeden meta ihracına ayrılması şartı ileri sürülü - yor. "Böylece sermaye ihracı meta ihracını da teşvik eden bir araç haline geliyor" (Lenin-aktaran Devrimci Gençlik, sayı 6).

Devrimci Gençlik dergisi bu anlattıklarımı en geniş biçimiyle ve ayrıntılarıyla ortaya koyduktan ve bu ilişkilerin ortaya çıkardığı yapıyı da belirledikten sonra şu sonuçlara varıyor: Emperyalist ülkenin üretici güçlerinin gelişim düzeyi sonucu, sermaye ihracı içinde nakit sermayenin ön planda gelmesi ve de ağırlıkla üretken olmayan alanlara (demiryolları, tramvay, elektrik, su, liman, ticaret, madenler) yönelmesi emperyalist sermaye ihraç politikasının bir yandan o ülkede kendi üretici güçlerine uygun bir şekilde pazar yaratmak ve mamul madde ihracı ile hammadde ithalini kolaylaştırmak, diğer yan - dan o alanda bir sömürü uygulamak olduğunu gösteriyor.

Bütün bunlar ortadayken, Militan Gençlik dergisinin Devrimci Gençlik dergisini sermaye ihracının birincil derecede önemli olduğunu gizlemekle suçlaması şarlatanca bir yalan değil de nedir? Bunu böyle söyleyen mantık, Mao'nun Yeni Demokrasi Üzerine adlı kitabında, "Çin'in gümrük, dış ticaret ve ulaşım (deniz, hava, kara) kontrolünü ele geçirdiler (elbette ki, kendiliğinden değil, sermaye ihracının ağırlıkla bu alana yönelmesi ve bir dizi emperyalist anlaşmayla / benim notum /) ve böylece mallarını Çin'e serbestçe sokabildiler, onu sanayi ürünleri için bir pazar durumuna çevirebildiler ve aynı zamanda ülkenin tarım üretimini kendi emper - yalist politikalarına tabi kıldılar" satırlarını diğer satırlardan ayırıp sermaye ihracının ön planda olduğunu belirtmediği için emperyalizmle ilgili olmamakla suçlaması gerekir.
3- Devrimciler salt evrensel gerçekleri koymakla yetinmezler -böyleleri iyi bir marksolog olabilir ama marksist olamazlar- önemli olan onun o ülke somutunda kazandığı boyutları ortaya dökmektir. Ki, bu o ülkenin devrim yolunun özelliklerini tesbit etmek açısından en temel sorundur.
-Emperyalizmin birinci ve ikinci bunalım dönemleri için sömürge ülkelerde demokratik halk devrimlerinin anti-emperyalist, anti-feodal şeklinde formüle edilmelerinin kriteri ne - dir? Birinci ve ikinci bunalım dönemlerinde sömürge ülke halklarının düşmanlarının genel karakteristikleri nelerdir? Bütün bunların cevabı emperyalistlerle o ülke arasındaki ilişki (sermayenin elemanları arasında nakit sermayenin ağırlıkta olması ve esas olarak üretken olmayan alanlara yönelmesi (diğer alanlara hiç gelmi-. yor diye birşey söz konusu değildir) ve emperyalizmin o ülke siyasi iktidarı içinde yer almaması yani dışsal olgu olması - ülke hakim sınıflarının emperyalizmle ilişkisinin işbirliği düzeyinde olması) ve bu ilişkinin yol açtığı yapıda yatar. Ve bugün antiemperyalist, anti-oligarşik eylemden bahsederken onun cevabını da bu ilişkide arıyoruz.
Evet Militan Gençlik! Sermaye ihracı birincil dereceden rol oynar ve emperyalizmin yapıcı ve yıkıcı etkisi vardır demek yetmez. Aslında meseleyi bu kadarla geçiştirmenizin amacının yığınların somutu incelemelerini engellemek ve bugün ülkemizde, ve üçüncü bunalım döneminde emperyalistlere ve onların içinde yer aldığı oligarşik diktaya karşı sınıfların mevzilenmesini, çalışma tarzını ortaya koymayı belirsizliğe sürüklemek için olduğu açıktır. Biliyoruz ki, sömürge bir ülkede devrimin görev ve stratejisini tesbit edebilmek herşeyden evvel o ülke halkı ile emperyalizm arasındaki ilişkiyi ortaya koymakla mümkündür. Onun için emperyaliz - min yıkıcı ve yapıcı etkisini vurgulamakla kalmak yetmez, hangi alanlarda, nasıl uygulandığını belirtmek gerekir. Devrimci Gençlik bunu ortaya koyduğu için planlamacı oluyor (!) Aynı mantık halk demokrasisinde emperyalizmin yıkıcı ve yapıcı etkisini vurguladıktan sonra bunun hangi alanlarda nasıl yapıldığını ortaya koyan Mao'yu da planlamacılıkla suçlaması gerekir. Öyle değil mi tembel doktrinerler?
Ve yine, bir bilimsel formülasyonu kavratabilmek için o formülasyonun konulmasını gerektirmiş olan somutu ayrıntılarıyla vermeye çalışan Devrimci Gençlik'in bu tutumunu lafı dolandırmak olarak suçlamak tembelliğin ta kendisi değil midir? Ve bu tutumunu hırsızlık olarak nitelendirmek (!) icazetli sözlerinizle yığınları aldatacağınızı mı sanıyorsunuz?
Evet sadece bazı noktaları açmaya çalıştım. Elbette gözümüzden kaçmayan pekçok yönü var o yazının. Hepsinden bahsetmek sayfalar dolusu bir yazı ister. Oysa bu bir mektup niteliğinde.
Neyse baylar, devam edin! Sizden de elimizi kurtarıyoruz. Hem de sizin gayretlerinizle hamdolsun.

Atatürk Liseli bir öğrenci. İZMİR

"GÖLBAŞI"NDA FAŞİST BASKI.

Öğrenim yılının bitmesine az bir zaman kalmasına rağmen Gölbaşı Lisesi'nde ilerici öğrenciler ve öğretmenler üzerinde baskı yoğunlaştırılmaktadır. Ders yılı başında ilerici öğretmenleri başka liselere sürmekle yetinmeyip, okuldaki az olan faşist kadrolarını civardaki Adana, Kozan, Osmaniye ve Maraş liselerinden getirdikleri 17 faşist komando ile güçlendirmişlerdir. Bunların da yardımıyla 27.4.1976 günü Gölbaşı Lisesi'nde görev yapan Töb-Der üyesi öğretmenler Reşit Yıldız, Nurettin Canikli, Sami Ok ve Avni Nurhan okulda otururlarken faşist öğrenci Vakkas Dalkılıç öğretmen odasında öğretmenlerin yüzüne karşı "hoca, hoca biz buranın yerlisiyiz, istersek burayı kurşun yağmuruna tutarız." diyerek tehdit etmiştir. Bu olaydan yarım saat sonra Ülkü Derneği'nden çıkan faşistlerle birleşen okuldaki faşist öğrenciler ilerici öğretmen ve öğrencilere silahla saldırmışlardır. Bu saldırı anında okulun batısından kuzeye doğru uzanan cadde üzerinde bulunan evde oturan Fatma Karakaş isimli bir kadın kapı önüne çıktığında, Halil Kelletaş ve Ali İhsan Göksu isimli faşistlerin tabancalarından çıkan kurşunlarla ölmüştür.

Planlı olarak yapılan bu saldırı sonucunda ilerici öğretmen ve öğrencilerin evleri hiçbir hukuki gerekçeye dayanmaksızın aranmıştır. İlk aramalardalise öğrencisi Hüseyin İşli'nin evinde birşey bulunamamış, Hüseyin İşli polis karakolunda iken evinde yapılan ikinci aramada 7.65 mm. çapında Beretta marka bir tabanca ortaya çıkıvermiştir. Bu olayların sonucunda Hüseyin İşli, Servet Ayrık, Doğan Ayrık, Abbas Demirköprü, Bayram Akbıyık, Nusret Demir, Fevzi Çapan, Halil Doğan, Hüseyin Deli isimli devrimci öğrenciler polis karakoluna götürülerek işkence yapılmıştır. İşkenceler sonunda Hüseyin İşli'nin kaburga kemiği kırılmıştır. Olayların mahkemeye intikali sonucu 5 kişi tutuklanmış, 3 kişi serbest bırakılmış ve 4 kişi hakkında da gıyabi tutuklama kararı verilmiştir.

Bu olayların sonucunda da baskı ve terör şiddetini daha da arttırmıştır.

Not: Fatma Karakaş isimli kadının ölümüne sebep olan Ali İhsan Göksu isimli faşist, 30 Mayıs 1972'de devrimci kardeşimiz Sinan Cemgil'i ihbar eden İnekli Köyü Muhtarı katil Mustafa Göksu'nun yeğenidir.

Gölbaşı'lı Devrimciler

FAŞİZME NİHAYET HALKLARA HÜRRİYET

Geçen sayımızda yayınlanan "Devrimci Gençlik! Anti-faşist Halk Eylemlerinin Ön Saflarına" yazısında temel sloganlarımızı açıklayıcı ifadelere sahip yan sloganlardan birisi olarak "Faşizme Nihayet Halka Hürriyet" sloganı da önerilmişti. Bazı arkadaşlar, bu öneriyle bizim "Halklara Özgürlük" sloganından geriye bir adım attığımız sonucunu çıkarmışlar. Elbette böyle birşey söz konusu değil. Tam tersine "Halka Hürriyet" yerine daha doğru olduğu için "Faşizme Nihayet, Halklara Hürriyet" sloganını savunmaktayız. Dahası, dergimizin önceki sayılarında olduğu gibi geçen sayısında da federasyonla ilgili yazıda bu konudaki tavrımız bir kez daha belirtilmişti. Demek ki bütün sorun aynı sayıda bir yan slogan olarak -ve sonuçları düşünülmeden- "Faşizme Nihayet, Halka Hürriyet" in önerilmesinden kaynaklanıyor...

Ama görünen odur ki, milli meseleyi "sloganlar düzeyinde" tartışmamız isteniyor. Hemen belirtelim ki; her meselede olduğu gibi milli meseleyi de yalnızca sloganlar düzeyinde tartışmak yanlıştır. Eğer tartışılması gereken bir konu varsa, bu program hedefleri ve eylem programı temel alınarak tartışılmalıdır. Bunun ötesi havanda su dövmek olacaktır.

Böyle bir sakıncayı vurguladıktan sonra "Halklara Özgürlük" sloganı karşısındaki tavrımızı açıklayabiliriz. Bilindiği gibi Türkiye'de bu slogan ulusların kaderlerini tayin hakkının savunulmasının bir yansıması olarak anlaşılmaktadır. Ve bu slogan kullanıldığı zaman söz konusu halkın Kürt halkı olduğunu herkes bilmektedir. Oligarşinin ve onun taze kanı unsurların gösterdiği "hassasiyet" bunun en açık kanıtıdır! Yani pratikte "Halklara Özgürlük" sloganı Türkiye'de birden fazla milliyetin bulunduğu, milli baskı politikası uygulandığı yolunda ajitasyon yapılmasına hizmet etmektedir. Böylece yığınlara doğru bir mesaj götürmektedir. Zaten ezen ulus devrimcilerine milli baskının deşifre edilmesi için düşen görev ajitasyonlarının için özüne pratikle ilgili olan: "Kendi ulusu" tarafından ezilen bir ulusa karşı tutuma değinmesidir. Bunu kavramayanların yeri ezen ulus şövenizminin bataklığıdır. Ve bu ajitasyonu yapmaktan kaçınanlar, bırakın sosyalistliği, tutarlı bir demokrat bile sayılamazlar. Bu yüzden söz konusu sloganın biçimsel ifade edilişinin tartışılması haldeki pratiğimize ışık tutmaz. Ve ikincil dereceden bir öneme sahiptir. Yine de sırf konuya açıklık kazandırmak için bu biçimsel soruna kısaca değinelim.

Bilindiği gibi "Halk" kavramı toplumların gelişiminin düzeyine göre bir anlam kazanan ve sömürüye ve baskıya karşı olan bütün unsurları içeren değişken bir kavramdır. Yani ulusal bir sınırlılığı söz konusu olmayabilir. Halbuki örneğin "Milliyet" kavramının ulusal bir çerçevesi vardır. Çünkü milliyet ulus öncesi konumun bir ifadesidir. Demek ki, teorik olarak "halk" ya da "halklar" kelimesini kullanmak bizi siyasi bakımdan farklı bir sonuca götürmez. Eğer programımızda ve elbette siyasi propagandamızda da milli meseleyi açık ve seçik somut ve canlı sunabiliyorsak, Türkiye'de iki ayrı ulusun ama, ezen ve ezilen ulusların mevcudiyetini vurguluyorsak, Türkiye halkı da desek, Türkiye halkları da desek ulaşacağımız siyasi sonuçlar değişmeyecektir. Ama yeter ki, bu konuda art niyetli olmayalım, ve egemen ulus milliyetçiliğinin ön yargılarına alet olmayalım...

Böylesi önyargıları her konuda "keskinlik" taslayan ama burjuva kuyrukçuluğunu hemen açığa çıkaran "somut" yaklaşımlarda izlemekteyiz. "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" diyen Halkın Kurtuluşu ve Halkın Sesi, Kürt halkından vazgeçerek reformizme el uzatmaktadırlar. Ecevit'le işbirliği adına Halklara Özgürlük sloganı feda edilmektedir. Bir ulusu ezerken, genel olarak özgürlük mücadelesinin anti-faşist mücadelenin başarıya ulaşamayacağı gerçeği kasıtlı olarak unutturulmak istenmektedir. İşte slogan ve kavram kargaşalığı yaratan milli meselenin kitleler önünde hasır-altı edilmeye çalışıldığı günümüz pratiğinde halklara özgürlük sloganını savunmak özel bir önem kazanmaktadır. Böyle bir ortamda bizlerin "Halklara Özgürlük" sloganını attığımız halde yan slogan olarak bile "Halka" hürriyet talep etmemiz ters bir görünüm kazanacaktı. Hatta pratikte "Halklar" diye değiştirsek bile en azından arkadaşlarımızın kafası bulanmış kalacaktı. Ve böyle bir ortamda ikincil öneme sahip bir teorik yaklaşımı gündeme getirerek "halk mı, halklar mı?" sorusunu sormak yine yanlış olacaktır. Çünkü "Halklara Özgürlük" sloganı bugün içerik olarak ihmal edilmemesi gereken bir ajitasyonu (ulusların kaderlerini tayin hakkının savunulmasını) kitlelere iletmektedir. Çünkü herkes halklara özgürlükten, Kürtlere özgürlük istendiğini anlamaktadır. (Elbette bu ayrıca Kürtlere özgürlük ve Kurdara Azadi sloganlarını geçersiz kılmaz). Bu slogandan vazgeçilemez. Ve bizler gerçekten Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesini istiyorsak, bu isteğimizin belirtisi olarak ezilen ulusun ayrılma özgürlüğünü savunmalıyız. Ki, bu mücadele birliğin temellerinin "zor" değil, "gönüllülük" olduğu, ulusların eşitliği demek olduğu anlaşılabilsin.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu konuyu sloganlar düzeyinde tartışmak kısır ve yanlış olacaktır. Çünkü savunulan sloganlar, savunulan programların bir ifadesidir. (Ve bu sloganlardan vazgeçebilenler, böylece milli meseledeki gerçek programlarını ve niyetlerini açığa çıkarmış olurlar) Evet, biz "Halklara Özgürlük" sloganını savunuruz. Ve biliyoruz ki, milli mesele Türkiye gibi "yeni-sömürge" bir ülkede emperyalizme bağımlı bir ulusun oligarşisinin aynı zamanda sömürgeci bir siyaset izlediği tesbitinden yola çıkarak, kesintisiz devrimin perspektiflerini derinleştiren bir program çerçevesinde ele alınmalıdır. Ancak böyle bir program milli mesele ile ilgili daha ileri ve daha açık seçik sloganlara sahip olacaktır.

analar faşizme karşı örgütleniyor

ANKARA KADINLAR DERNEĞİ VE ŞEHİT DÜŞEN DEVRİMCİLERİN ANNELERİ BASIN TOPLANTISI YAPTILAR.

Anneler günü dolayısıyla Ankara Kadınlar Derneği devrimci mücadelede şehit düşen devrimcilerin anneleri ve yakınlarıyla birlikte bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısına Dernek yöneticilerinin yanısıra Sinan Cemgil, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Ulaş Bardakçı, Ata Yıldırım, Sami Ovalıoğlu ve Hakan Yurdakuler'in anneleri ve yakınlarıyla hapisteki birçok devrimcinin anneleri ve yakınları katıldılar.

Basın toplantısında Ankara Kadınlar Derneği Başkanı Nevin İnaç özetle şunları söylemiştir; "Bugün anneler günü. Bugünün amacı anaları mutlandırmak, onlara duyulan sevgi ve saygıyı özel olarak sunmak. Ancak, ezilen, horlanan, baskı altında tutulan emekçi kadının haberi yok böylesine bir günden. Ve, bu anlamlı günden yararlanan sadece sermaye çevreleri. Onlar, reklam kampanyaları, hediye çekleri ve benzeri araçlarla ana sevgisini sömürerek kârlarının artması için kişilerin tüketim eğilimlerini körüklemektedirler. Ancak, bugün insanların insanca yaşayacağı bir düzen uğruna mücadele edenler üzerinde yoğun bir baskı sürüp gitmektedir. Faşist katliamlar gündelik olaylar haline getirilmeye çalışılırken, anaların tavrı susup oturmak, kaderine boyun eğmek olmamalıdır. Analar örgütlenmeli, vurulup düşen evlatlarının yalnız olmadığını, anaların da, onların haklı mücadelesine destek olduklarını göstermelidirler. Halkımızın, kurtuluşu için sürdürdüğü günden güne yükselip büyüyen, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yitirdiği, ölümü, işkenceyi, acıyı ve zulmü yiğitçe göğüsleyen devrimci evlatlarının anaları örgütü bir şekilde bu mücadeleye onurlu yerlerini almalıdırlar ve alacaklardır."

Daha sonra konuşan Sinan Cemgil'in annesi Nazife Cemgil; "Bugün buraya ölen evlatlarımıza ağlaşmak için toplanmadık. Onlara ağıtlar yakmaya gelmedik. Kanlı elleriyle aramızda dolaşan katillerden merhamet dilenmeye, yaralarımıza merhem aramaya, derdimize ortak bulmaya gelmedik. Ölenler bizim çocuklarımız. Onları yüreklerimize gömdük. Bir evlat verdik bin kazandık. Etiyle, kemiğiyle, beyniyle bizim olan, varlığıyla yarınları çizen, çizecek olan çocuklarımız. Bundan böyle başka evlat acıları istemiyoruz. Bunun için de, biz analar el ele, omuz omuza verip faşizme karşı örgütlü bir biçimde mücadele vereceğiz. Şimdi varolan, yarın varolacak olan daha tohumları analarının karnına düşmemiş olan yarının çocuklarına bağımsızlık mücadelesinde toprağa düşen evlatlarımızın kanlı gömleklerini miras bırakmak istemiyoruz. Biz onlara güneşli güzel günler armağan edeceğiz.

Ve analar olarak faşizme karşı en amansız mücadeleyi vereceğiz..."

NİĞDE'DE FAŞİST TERÖR

Ülkemizde "açık faşizm"i getirme çabalarının bir sonucu olarak Niğde'de faşist terör artmaktadır.

23 Nisan 1976'da faşistler polis desteği ile Endüstri Meslek Lisesi'ndeki devrimcilere saldırmışlardır. Bunun üzerine devrimciler toplanmış, bu saldırıya karşı koymuşlardır. Faşistler devrimci direniş karşısında geri çekilmiş, devrimciler daha sonra "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarını atarak yürüyüş yapmışlardır. Polis saldırmış ve silah çekmiştir. Devrimciler ise polisi taşa tutmuşlardır. Olaydan sonra polis bir yandan faşistlerin yaptığı yürüyüşü korurken, bir yandan da sokaklarda devrimci avına çıkmıştır. Sekiz arkadaş tutuklanmıştır.

Bütün bu baskılar, biz devrimcileri yıldırmayacaktır.

Yaşasın Türkiye halkının kopmaz bir parçası olan devrimci gençlerin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiği mücadele!

Devrimci Gençler

Kemerhisar'da (Bor'a bağlı) belediye işçileri faşist reis Ali Ter'in bütün önleyici çalışmalarına rağmen Genel-İş bünyesinde örgütlenmişlerdir.

22 Nisan gecesi yine Kemerhisar'da TÖB-DER ve kültür derneğine ait bayraklar çalınmıştır. 23 Nisan gecesi Kemerhisar Ülkü Derneği'nin tabelası çalınmıştır. Bu olayla uzak yakın hiç bir ilgisi olmayan ikisi üniversite öğrencisi dört kişi mahkemeye verilmiştir.

Demokratik Kitle Örgütleri ve Revizyonistlerin Sahtekarlığı.

TÜTED Ankara Şubesi'nin 17 Nisan günü yapılan Genel Kuruluna; devrimciler, revizyonizm politikasının doğal sonucu olan sahtekarlıklar ve daha sonra da "saldırıya" uğradık yaygaraları ile karşı karşıya kaldılar. Giderek bu yaygaralar tüm devrimcilere karşı bir küfür kampanyasına dönüştü.

OLAYLARIN GELİŞMESİ

Kongre başkanlığı seçimlerine TİP, TSİP ve devrimciler olmak üzere üç grup katıldı. Yapılan seçimlerde revizyonistler oyları "yanlışlıkla" eksik saydılar. Yapılan itirazlar sonucunda seçimin yeniden yapılması kararlaştırıldı. O ana kadar birbirlerine karşı en uzlaşmaz bir tavır alan TİP ve TSİP'li revizyonistler birleşti. İkinci sayım sonuçları ilk sayımda devrimcilerin oylarının 20 kadarının sayılmadığını ortaya çıkardı. Daha sonra bir üyenin yaptığı açıklama revizyonistlerin maskesini düşürdü. Kongrede 10 Nisan'dan sonra müracaat ettikleri ileri sürülerek üye kaydedilmeyen 150 teknik elemanın durumu görüşülürken (yönetim kurulu bu kişilerin oy kullanmalarına karşı çıkıyordu) söz alan bir üye; kendisinin TİP sempatizanı olduğu gerekçesiyle 12 Nisan'da müracaat ettiği halde üyeliğe kabul edildiğini açıkladı. Bu açıklama üzerine Kongreye ara verildi ve kayıt fişleri üzerinde yapılan incelemelerden de ikinin üzeri sıfır yapılarak 12 Nisan tarihinin 10 Nisan olarak değiştirildiği anlaşıldı. Bu arada 150'ye yakın kişinin üyeliği kabul edilmezken, aynı durumdaki 50 kişinin üyeliğinin kabul edildiği ortaya çıktı.

DEVRİMCİLER KONGREYİ TERKEDİYOR.

Şapka düşmüş, kel görünmüştü. Devrimcilerin sürekli uyarıları da fayda getirmemiş; Kongre'nin ertelenmesi ve üye kaydedilmeyen 150 kişinin de üyeliğe kabul edilmesi teklifleri reddedilmişti. Bunun üzerine devrimciler Kongreyi terketmişlerdir.

Artık revizyonistlerin yapacağı tek şey kalmıştı; Kongreyi terketmekte olan devrimcilerin üzerine saldırmak. Salonda kalan TİP ve TSİP'li saldırganlar devrimcilerin salonu terketmelerini bekliyor ve son kalan üç kişinin (biri AYÖD yönetim kurulu üyesidir) üzerine saldırıyorlar.

SAHTEKARLIKLARIN KAYNAĞI REVİZYONİST İDEOLOJİDİR

Demokratik kitle örgütleri konusunda bugüne kadar hiçbir temel soruna cevap getirmeye çalışmayan, sorunu sadece kendilerinin yönetimde olup olmamalarına bağlayan "ne pahasına olursa olsun yönetim bizde olmalıdır"la hareket eden bu kişiler, elbette sahtekarlık yapacaklardı. Elbette, kitle örgütlerinden, kendilerinden olmayan kişilerin tecrit edilmesine çalışacaklardır.

Demokratik kitle örgütleri parti değildir yaygarasını kopartacaklar, ama pratikte bunun tam tersini yapacak, kendileriyle aynı düşüncede olmayanları tasfiye etmeye kalkışacaklardır. Ama, meydan boş değildir.

SOL İÇİNDEKİ AYRILIKLARA "ZOR METODLARI" SOKULMASIN.

Faşizme karşı çok yönlü mücadelenin görevleriyle yüklü olduğumuz şu günlerde, sol hareket içindeki ayrılıklara zor metodlarının sokulmasına her zaman karşı çıktık. Sol hareket içindeki ayrılıkların çözümünün ideolojik mücadele temelinde çözümlenebileceğini defalarca belirttik. Ama kimse meydanı boş zannedip kendi zırva düşüncelerinin tahakkümünü zorbalıklarda aramasın. Devrimciler bu metodlara karşıdırlar ama, kendilerine yöneltilen hiçbir zorbalığı karşılıksız bırakmazlar.

AYÖD yöneticileri de kendilerine yapılan saldırının hesabını sordular.

KOPARTILAN YAYGARA SAHTEKARLIĞI ÖRT-BAS EDEMEZ

TÜTED yöneticileri gelişen bu olaylar karşısında sahtekarlıklarını ört-bas etmek için "basıldık" yaygarasını kopartılar. Evet, basılmışlardır, hem de suç üstü; kayıt fişleri üzerindeki sahtekarlıklarının tesbitiyle.

DÖNEKLERDEN YANA MISINIZ?

TÜTED Kongresi'ndeki ve daha sonraki gelişmeler üzerine revizyonist ideolojiyi yaymaya çalışan Yürüyüş dergisi devrimcilere karşı bir küfür kampanyası açtı.

Yürüyüş dergisi döneklerden bahsediyor. Evet, dönekler vardır! Ama Yürüyüş dergisi devrimci hareket içinden dönekler çıkmasını sevinçle karşılarken, döneklere değil de faşizme karşı yiğitçe savaşanlara saldırıyor. Yoksa onlar döneklerden yana mı?

KARS'da Faşist Baskılar

KARS DEDE KORKUT EĞITIM ENSTITOSONDEKI FAŞIT BASKILAR YOGUNLAŞIYOR. BU KONUDA KARSLI DEVRIMCILERIN AÇIKLAMALARINI AYNEN YAYINLIYORUZ.

TOM YURTTA AKTIF KITLE DIRENIŞLERINI ORGOTLEYELIM.
FAŞIZMIN BASKI VE TERORO MOCADELEMIZI DURDURAMAZ .

Faşist MC nin iktidar oluşundan hemen sonra her noktaya kendi güdümündekileri yerleştirmesinin bir örnegini de okulumuzda gördük. Bizler Kars Dede Korkut Eğitim Enstitüsünde okuyan ve örgüt seçiminde 330 kişi içinden sayımızın 209 olduğunu bilen devrimci gençleriz.

Müdürün gelişini Erzurum'dan yönetilen faşist-komandolar bayram havasına büründürdüler. Kamyonlarla Erzurum'dan Kars'a getirilen faşistler ellerinden geleni ardlarına komadılar. Bu bir......

Ikincisi, 16 Mart 1976 da okulun spor salonunda öğretmen okullarının kuruluşu kutlanırken kasıtlı olarak "Hoşgelişler ola Mustafa Kemal Paşa" şarkısında geçen Cephede mitralyöz ayna gibi parlıyor yerine "cephede bir hilâl ayna gibi parlıyor" adapta ettiler. Olayın seyri önceden hesaplandığı için okul polisce sarılmıştı. Kahrolsun Faşizm, Bağımsız Türkiye sloganlarını attık diye Polisce dışarı atıldık.

Salonda bulunan Milli Eğitim Müdürü, Kars Valisi öylecene kala kaldılar. Kutlama töreninin bitiminde gündüzlü-erkek öğrencilerinin Şehre inmesi gerekiyordu. Okulun servisi polis emrine verildi, onlar servise öğrenci alınmasın deyince, bizde servisi sardık, ve bileğimizin zoruyla servis arabasına binebildik. Üçüncüsü, yatılı kız arkadaşlarımıza yöneltilen haksız baskıları kasıtlı sindirme çabalarını yermek için boykota gittik.

Usulsüz oluşturulan disiplin kurulunca bir takım cezalar verildi kız arkadaşlarımıza. Bunlara karşı direndik. Polis okulu sardı ve direnişin okul içinde kaldığı sürece kendilerini ilgilendirmediği, sorunun öğrenci idareci ilişkisi olduğunu söyleyip gitmek istedi ama Müdür Okulda kalmaya zorladı. Kanunsuz Disiplin Kurulu kolları sıvadı. Faşistlerin ifadeleri ile 38 arkadaşımıza önderlik etmek suçuyla yedi-yirmi gün arası okuldan uzaklaştırma cezası verildi. O denli soysuzlaştılar ki kız öğrencilerin yatakhanede kalmalarına bile zorlukla izin verdiler.

Demokratik yollardan seçimle iş başına gelen öğrenci örgütüne karşı Disiplin Kurulunu sürekli çalıştırdılar. Ingilizce dersleri boş geçtiği halde yapılan müracaatları kendilerine benzemiyor diyerek reddettiler.

Çeşitli kereler faşistler okula gece baskınları düzenlediler. Kızların yatakhanesinde gece yakalanan faşiste ne aradığı sorulduğunda "taksi bekliyordum" cevabını makul gördüler.

Yazılacak çok şey var. Ancak, olaolanların odak noktası bu merkezde. Işte Kars Dede Korkut Eğitim Enstitüsünde tezgahlanan faşizmin boyutları.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİNE

25/Nisan/1976, İstanbul

Faşist baskıların alabildiğine artarak sürdüğü şu dönemde Gençliğin devrimci eyleminin birliği sloganıyla Emperyalizme ve Oligarşiye karşı çıkarmış olduğumuz "Devrimci Gençlik" dergisi, solun dağınıklığına ve örgütsüzlüğüne ışık tutmada, toparlanmada olumlu adımlar atmıştır(Gençliğin toparlanması solun toparlanmasından ayrı düşünülemez.) 12 Mart öncesi ve sonrası devrimci hareketi (1960'tan sonraki) doğru olarak kavramış doğrularıyla yanlışlarıyla mirasa sahip çıkmıştır. Diyalektik sarmal gelişimi de göz önünde bulundurarak, düşülen hataların kaynağına inmeye çalışmıştır.

Marksizm "Devrimci eleştiri ve öz eleştiriyi" gelişmede ileri adım atmada en büyük sorumluluk, değişmez bir ilke olarak kabul etmiştir. Ortak sorunları çözmede, dergiyle okuyucu arasında, ilerleyebilmek için devrimci eleştiri ve öz eleştiri mekanizması en verimli bir şekilde çalıştırılmalıdır. Şimdiye kadar çıkan 6 sayıdaki yazılarda, olayların kaynağına inmede, gelişimini incelemede sonuca kadar, marksist yöntem uygulanmaya çalışılmıştır. Bilimsel sosyalizmin ışığında teorinin pratikle genişletilmesinde, oligarşinin saldırıları sabırla incelenmiştir.

Fakat uzun bir aradan sonra çıkan 7. sayıda, gelişme göremediğim için bu eleştiriyi yazma sorumluluğunu duyuyorum.

Olayların değerlendirilmesi aceleye getirilmiş, yılların oportünistleriyle lüzumsuz polemiklere girilmiş, teorinin pratikle zenginleştirilmesinde aynı başarıyı göremiyorum. Yazı dilinde de eski akıcılık, proletaryanın bilimsel dilinin yaratılmasındaki eski başarılarda düşme görüyorum.

Devrimci sorumlulukla getirdiğim bu eleştirileri baskının en üst düzeye çıktığı bu dönemde saygıyla karşılayacağınız kanısındayım.

BİZE GELEN MEKTUPLAR

KOCAELİ YURDUNDA BASKI.

ir süre önce faşist komandoların kanlı baskınına ahne olan Kocaeli Öğrenci Yurdunda şimdi yeniden aşist oyunlar tezgahlanmakt adır.

Yurt müdürü faşist saldırıya karşı koydukları gerekçesi ile yaralanan dokuz öğrenciyi yurttan atmış, bir yurt müdürüne yakışmayacak şekilde hareket etmeye başlamıştır. Öğrencilere tabancasını göstererek tehditler savurmaya vede yurdu terketmeleri için zorlamaya başlamıştır.

Yurttaki bütün sosyal gereksinmelere(Telefon, asansör, banyo, kantin, kitaplık, yemekhane ve ziyaret salonları) son verilmiş. Disiplin maddelerine bakılmaksızın faşist uygulamalara geçilerek öğrenci temsilcisi yurttan atılmıştır.

Ekonomik sıkıntılar içinde bulunan öğrenci gençlik yurt bulamıyorken Kocaeli Yurdu faşistlerce adeta işgal edilmiş; 5. kat karargah haline getirilmiş 300 kişilik yurt 50 kişiye terk edilmiştir.

Yurt müdürü çevredeki faşist komandoları barındıran yurtlarla ilişki kurup, onları her zaman yurda davet etmiş ve kayıtlarını yapmaya başlamıştır.

Yurt Kocaelili öğrencilerin olmasına rağmen yabancılar tarafından doldurulmuştur.

Yurt ücretleri arttırılarak, sudan sebeplerle yeni kayıt yaptırtmak için gelen öğrencilere zorluklar çıkarılmaktadır.

Müdür her saat başı öğrencilerin odalarını açıp onları tahrik ederek, yurtta her zaman anarşi ortamı hazırlama çabalarına girişmektedir.

Biz Kocaelili öğrenciler olarak yurdun güvenliği açısından yurt müdürünün görevi nden alınmasını istemekteyiz, bu konuda bütün öğrenci velilerini uyarırız.

YAŞASIN DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE KAVGAMIZ
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLİGARŞİK-DİKTA

KOCAELİ YURDU Öğrencileri

[redacted]

MUSTAFA SARGIN ARKADAŞIMIZIN KATİLİ POLİS MEMURU HALİL YAZICI TUTUKLANSIN HESAP SORULSUN.

30 Ocak 1976 tarihinde Aydınlıkevler'de bildiri dağıtan devrimciler polisin silahlı saldırısına uğradılar. Dağıtılan bildiri 31 Ocak 1976 tarihinde Ankara'da yapılan "Evlat Acısına Son" mitingine aitti. Aydınlıkevler Polis Karakolu polisleri mesai arkadaşlarından birine ait olan beyaz bir Murat taksiyle bildirinin dağıtıldığı yere geldiler. Hiç bir ihtarda bulunmadan devrimcilerin üzerine ateş etmeye başladılar. Ateş sonucunda Mustafa SARGIN ve Metin PEKER isimli devrimciler yaralandı. Metin kurtuldu. Mustafa ise kaldırıldığı Numune hastanesinde polis-başhekim işbirliğiyle öldürüldü.

Aynı anda Ülkücü-faşistler polisi devrimcilere saldırtmak için oyuna başvurdular ve derneklerinin önüne dinamit koydular. Patlamadan hemen sonra polise telefon ederek devrimcilerin derneklerine dinamit atıp yukarıya doğru gittikleri iftirasını uydurdular. Ve 8 arkadaşın isimlerini verdiler. Bunun üzerine harekete geçen polis yukarıda bahsettiğimiz cinayeti işledi. Bu kadarıyla yetinmeyen polis 8 arkadaşın evlerine baskınlar, aileleri üzerinde baskılar, yakalama kararları çıkararak daha bir sürü kanunsuz baskılar uygulamıştır. Hemen her gün kahveler ve evler basıldı. Sonunda iki arkadaşımız tutuklandı. Arkadaşlarımızdan Etem Hoyladın bir aydan fazla kanunsuz olarak tutuldu. Suçu "başkasının kimlik kartının üzerinden çıkması" gibi gülünç bir iddia. Şemsettin Kayaönü arkadaşımız ise "dinamit atmaktan" tutuklu bulunuyor. O dinamiti o derneğin üyelerinden bir faşistin, derneklerinin önüne koyduğunu görgü tanıkları belirtiyor. Bu durumu göz önüne alarak Şemsettin Kayaönü arkadaşımızın nasıl bir kanunsuzlukla içerde tutulduğu ortaya çıkar.

Faşist MC hükümetinin başkanı katillerin listesini açıkladı. Peki MUSTAFA SARGIN'IN KATİLİ HALİL YAZICI NEDEN TUTUKLANMADI?Bunu yapmayan MC faşistlerini halkımız yargılayacaktır. Halkımız şunuda iyi biliyor, saldırıyı CIA-MİT işbirliğiyle MC düzenliyor.

Ankara valisi yaptığı açıklamada Mustafa Sargın'ın vurulduğu olayla ilgili iki kişinin tutuklu olduğu ve olayın karşıt gruplar arasındaki çatışmada vurulduğu yalanlarını söylüyor.

MUSTAFA SARGIN'IN KATİLİ HALİL YAZICI TUTUKLANSIN VE HESAP SORULSUN!

Aydınlıkevler'den Devrimciler

3. SAYFADAN DEVAM.

revizyonizme karşı mücadele ve 'SOSYAL EMPERYALİZM' teorileri

Evet biz sosyalist bir ülkede revizyonizmin iktidara gelmesi durumunda emperyalist bir ülkede revizyonizmin iktidara gelmesi halinde ortaya çıkan durumdan farklı bir durum meydana geldiğini tesbit ediyoruz ve böyle bir durumu izah için "sosyal emperyalizm" sözcüğünün üstelik şimdiki "sosyal emperyalizm teoricilerinin" kullandığı biçimde kullanılamayacağını söylüyoruz. Ama zaten ne iddia, ne de olay bu kadarla kalmamaktadır. Revizyonizmin iktidarından bu yana 20 yıla yakın bir süre geçmiştir ve onlar da zaten bu süre içinde revizyonistlerin yukarıdan aşağıya kapitalizmi inşa ettiğini ileri sürmektedirler.

Geriye dönüş konusunda kuramsal düzeyde genel olarak düşündüklerimizi üçüncü sayıdaki "Modern Revizyonizm ve Sovyetler Birliği'nde Geriye Dönüş Sorunları Üzerine" adlı yazıda kısaca açıklamıştık. Bugün bunları yeniden ele almayacağız. Burada şimdi kısaca gözden geçireceğimiz şey Sovyetler Birliği'nde geriye dönüşün tamamlandığı konusundaki iddialardır.

"Sosyal emperyalizm teorileri"nin geriye dönüş konusundaki görüşleri de kabul edilebilir görüşler değildir. Genel yaklaşım ilkesi yine bu konuda da diğer konularda olduğu gibi slogansal ve ajitatif bir muhteva taşımaktadır: "Kruchev hain kliği sinsice tezgahladığı bir darbe ile iktidarı ele geçirmiş, proletarya diktatörlüğü yerine burjuva diktatörlüğünü kurmuş, halkı ve proletaryayı kandırarak kapitalizmi geri getirmiş." Bu uslûp zaman zaman mistik bir hava ile bir hikaye anlatımına dönüşmektedir. "1960'lı yıllar dünyanın ilk sosyalist ülkesinin sosyal emperyalist bir ülke haline dönüştüğü yıllar oldu... 1970'li yıllar Sovyet Sosyal Emperyalizmi'nin dünya halklarının baş düşmanı haline dönüştüğü yıllar oldu..." vs.

Bu sanki ispat edilmiş; kanıtlanmasına gerek olmayan hususlarmış gibi kabul edilen bu ufak nokta (!) konusunda da "sosyal emperyalizm teorileri" içinde ciddi bir yaklaşım bulmak mümkün değildir!

Genel olarak Sovyetler Birliği'nde pazar-piyasa-para banka işlemlerinin varlığı kapitalizmin geri geldiği konusunda en çok başvurulan "deliller" olmaktadır. Artık-değer sömürüsünün esas olduğunu kanıtlamak için, "maddi teşvikler" ve "primler" ileri sürülmektedir. Bunların yanında işletmelerin kârlılık sistemine göre çalıştığı da ileri sürülen kanıtlar arasındadır. Bu kanıtlar iddiayı ispat etmeye yeter mi?

Sovyetler Birliği'nde bugün revizyonistlerin sosyalizmi uygulamadıkları bir gerçektir. Onlar sosyalizmin uygulamasında bir ileri adım olarak pazar-piyasa ve para ilişkilerinin rolünü azaltmak yönünde çaba sarfetmek yerine üretimi arttırmak bahanesiyle bu ilişkilerin rolünü arttırmakta, maddi teşvikleri ağırlıklı olarak kullanmakta, prim ve teşvik sistemiyle bu burjuva alışkanlık ve geleneklerinin canlanıp-gelişmesine, yabancılaşmanın artmasına yol açmaktadırlar. Ancak bu kadarı Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin yeniden inşa edilmiş olduğunu, geriye dönüşün tamamlanmış olduğunu kabul etmek için yeterli olmaktan çok uzaktır.

Bütün sosyalizm dönemi boyunca, sınıfsız topluma geçinceye kadar piyasa, para ve pazar ilişkileri sürecek ve plan-pazar çelişkisi varlığını devam ettirecektir. Yine maddi teşvikler ve prim sosyalizmde "emeğe göre ücret" prensibinin bi[illegible]ğidir. Bütün bunlar bugün Çin'de de varolan ilişkilerdir. Çin ekonomisinde de bugün maddi teşvikler vardır. Aynı şekilde, para ve banka, pazar-piyasa ilişkileri Çin için de söz konusudur. "Sosyal emperyalizm teorileri"nin geriye dönüş konusundaki görüşleri konuya doğru ve bilimsel bir yaklaşım getirmekten uzak kalmaktadır. Onlar revizyonizmin iktidara geçmesiyle geriye doğru dümdüz bir hat izlenerek kolayca ve sessizce kapitalizme varılacağını savunmaktadırlar. Bu şekilde revizyonizmin iktidara geldiği sosyalist bir yapıda ortaya çıkan farklılıkları görmezden gelmekte, revizyonizmin gerçek burjuva temellerine oturabilmesi ve geriye doğru gelişmeyi tamamlayabilmesi için geçilmesi gereken süreci ve gerçekleştirilmesi gereken değişimleri kavrayamamakta, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uyum-çelişki durumunun geriye dönüş konusuna etkisini görmemekte, geriye dönüşe direnen maddi ve politik unsurları gözardı etmektedir.

Onlar elli yıllık bir uygulama geçirmiş olan bir ülkede geriye dönüşü çok basit bir olay olarak görmektedirler. Çok önemli toplumsal olayları "sinsi ve haince yapılan plan ve darbelerle iktidarın gasbedilmesi, halkın ve proletaryanın kandırılarak kapitalizmin geri getirilmesi" şeklinde izah ediyorlar. Ve bunun ötesinde elle tutulur tahliller ileri süremiyorlar.

Bugün Sovyetler Birliği'nde revizyonist iktidar sosyalizmi yolundan saptırmıştır. Revizyonist diktatörlük sosyalizmi uygulamamak suretiyle kapitalizmin canlanmasına yol açmaktadır. Dünya çapında uyguladığı revizyonist politikaları tutarsız, çelişkili ve proleter enternasyonalizminden uzak, milliyetçi bir temel üzerinde yükselmektedir. Sınıf mücadeleleri alanında da marksizmin devrimci teorilerinden uzaklaşmış evrimci ve oportünist bir rota izlemektedir.

Ancak, bütün bunlara rağmen bugün Sovyetler Birliği'nde kapitalizme dönüşün tamamlandığının ve Sovyetler'in de tıpkı ABD gibi hatta onlardan daha fazla dünya halklarının baş düşmanı olduğu şeklinde sonuçlara varmak mümkün değildir.

Biz bugün Sovyetler Birliği'nde geriye doğru bir sürecin sosyalizmden kapitalizme geçiş sürecinin yaşanmakta olduğunu söylüyoruz. Bize bugün Sovyetler'de burjuvazinin mi yoksa proletaryanın mı diktatörlüğünün olduğu sorusu yöneltiliyor. Elbette ki, revizyonist iktidarın proletarya diktatörlüğü olduğu söylenemez. Revizyonist diktatörlük burjuva diktatörlüğüne geçiş için bir basamak oluşturmaktadır.

Bu sürecin kapitalizme geçişle sonuçlanması teorik düzeyde mümkündür. Ancak, "gelişmenin muhtemel seyrine göre bugünden politika tesbit etmenin pratikte oportünizmden başka birşey olmadığını" söylüyoruz. Yine bu sürecin kapitalizme geçişle sonuçlanmasına dünya halklarının devrimci savaşlarının ve dünya devriminin müsaade etmeyeceğini inandığımızı söylüyoruz. Sonuç olarak bugün Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan durumu açıklamak için ileri sürülen "Sovyet sosyal emperyalizmi" teorilerinin tahlillerine katılmıyoruz.

Tabii ki, sorun burada bitmemektedir. Bugün sorun, Sovyetler Birliği'ndeki durumu doğru tesbit etmek, ve uluslararası revizyonizme karşı doğru bir tavır almak olduğu kadar, aynı zamanda Sovyetler'e karşı kamp içinde meydana gelen çok önemli uluslararası sapmanın da tesbit ve tahlil edilerek ona karşı da doğru bir tavrın alınmasını da içermektedir.

Bizim bu tavrımıza "üçüncü yol tezgahlayıcılığı" diyorlar. Sovyetler'e "sosyal emperyalist" demeyen herkese "sosyal faşist-hain" diyorlar. Onlar kendiliğinden mevcut olan duruma kölece tapmaktan başka yol bulamayan dar-kafalılardır. Onlar, devrimciliği uluslararası düzeyde ortaya çıkan ayrılıklar karşısında bir tarafı seçmek olarak gören sorunların daima varolan bir ikilem çerçevesinde çözümlenebileceğini zanneden küçük burjuva oportünistleridir. Onlar, bugün "Türkiye'de yapılacak olan bir devrime Sovyetler'in müdahale etmemesi düşünülemez" diyorlar. Onlar Sovyetler'in yardımıyla yapılacak bir devrimin karşı-devrim olacağını söylüyorlar. O halde, ne yapılmalı? Bir dünya savaşında Sovyet emperyalizminin yıkılmasına kadar Türkiye'de bir devrim yapılmasına karşı çıkmalılar. Zaten onların yaptığı da başka birşey değil!

Türkiye ve dünya devrimi her türlü revizyonist eğilim ve çizgileri yıkarak olduğu kadar bu tür düşünceleri de yıkarak ilerleyecektir.

12 MART ZORBALIK GÜNLERİNİN KARANLIĞINDA, MAYIS AYI İÇERİSİNDE BİR ÇOK DEVRİMCİ KARDEŞİMİZ ÖLDÜRÜLMÜŞTÜ.

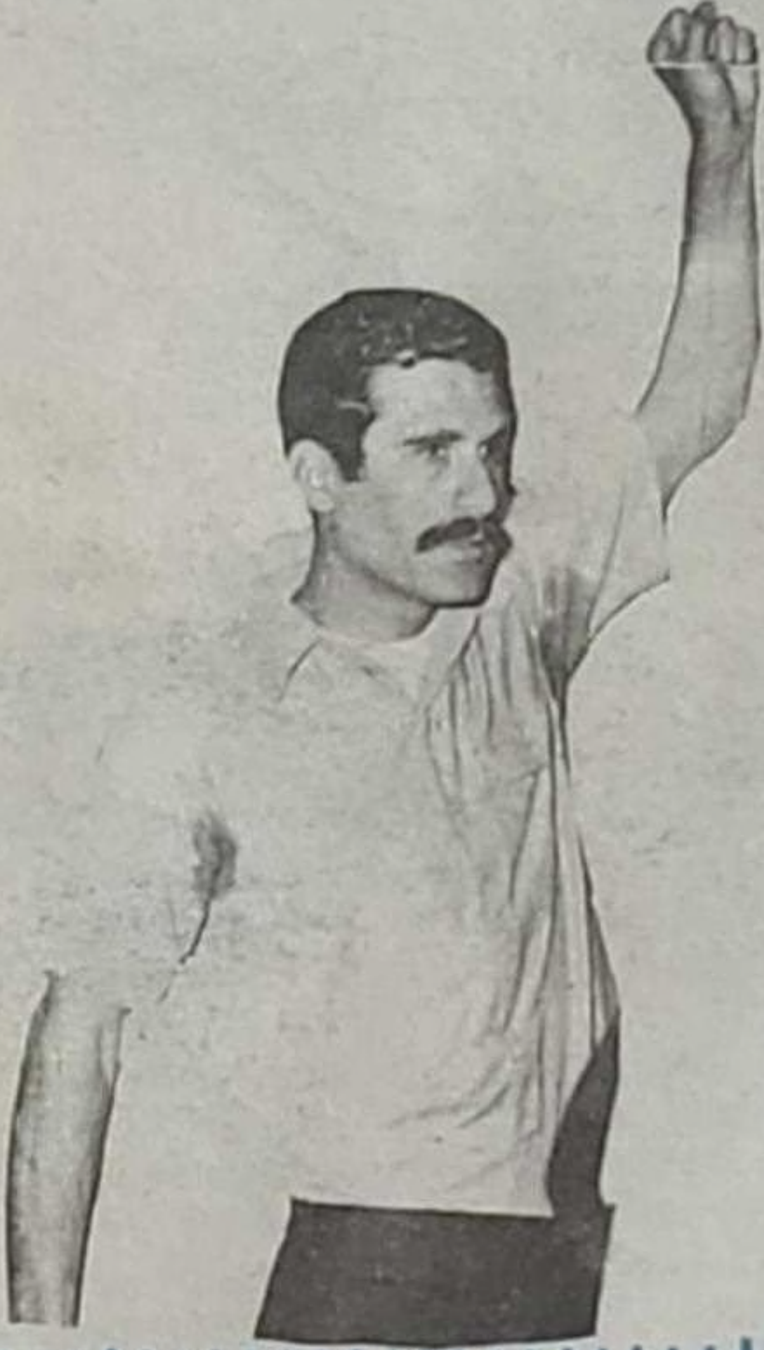
6 MAYIS 1972 DE İDAM EDİLEN DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN VE HÜSEYİN İNAN, ÜLKEMİZDE TÜM YURTSEVERLER TARAFINDAN BÜYÜK BİR DEVRİMCİ COŞKU İLE SELAMLANDILAR.

4 MAYIS 1972 GÜNÜ VURULAN NİYAZİ YILDIZHAN, 17 MAYIS 1973 GÜNÜ İŞKENCE EDİLEREK ÖLDÜRÜLEN İBRAHİM KAYPAKKAYA VE 30 MAYIS 1971 DE NURHAK'TA KATLEDİLEN SİNAN CEMGİL, ALPASLAN ÖZDOĞAN VE KADİR MANGA'YI DA ANIYOR VE MÜCADELELERİNİ SELAMLIYORUZ.

MAYIS

YAŞASIN TÜRKİYE HALKININ BAĞIMSIZLIĞI, YAŞASIN MARKSİZMİN-LENİNİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİ, YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ, KAHROLSUN EMPERYALİZM.

DENİZ GEZMİŞ

BEN ŞAHSİ HİÇ BİR ÇIKAR GÖZETMEDEN HALKIMIN MUTLULUĞU VE BAĞIMSIZLIĞI İÇİN SAVAŞTIM, BU BAYRAĞI BU ANA KADAR ŞEREFLE TAŞIDIM, BUNDAN SONRA BU BAYRAĞI TÜRKİYE HALKINA EMANET EDİYORUM.
YAŞASIN İŞÇİLER KÖYLÜLER VE YAŞASIN DEVRİMCİLER, KAHROLSUN FAŞİZM.

HÜSEYİN İNAN

BEN HALKIMIN BAĞIMSIZLIĞI VE MUTLULUĞU İÇİN ŞEREFİMLE BİR DEFA ÖLÜYORUM, SİZLER, BİZİ ASANLAR ŞEREFSİZLİĞİNİZLE HER GÜN ÖLECEKSİNİZ, BİZ HALKIMIZIN HİZMETİNDEYİZ, SİZLER AMERİKA'NIN HİZMETİNDESİNİZ.
YAŞASIN DEVRİMCİLER,
KAHROLSUN FAŞİZM.

YUSUF ASLAN

İBRAHİM KAYPAKKAYA

NİYAZİ YILDIZHAN

SİNAN CEMGİL

KADİR MANGA

ALPASLAN ÖZDOĞAN